

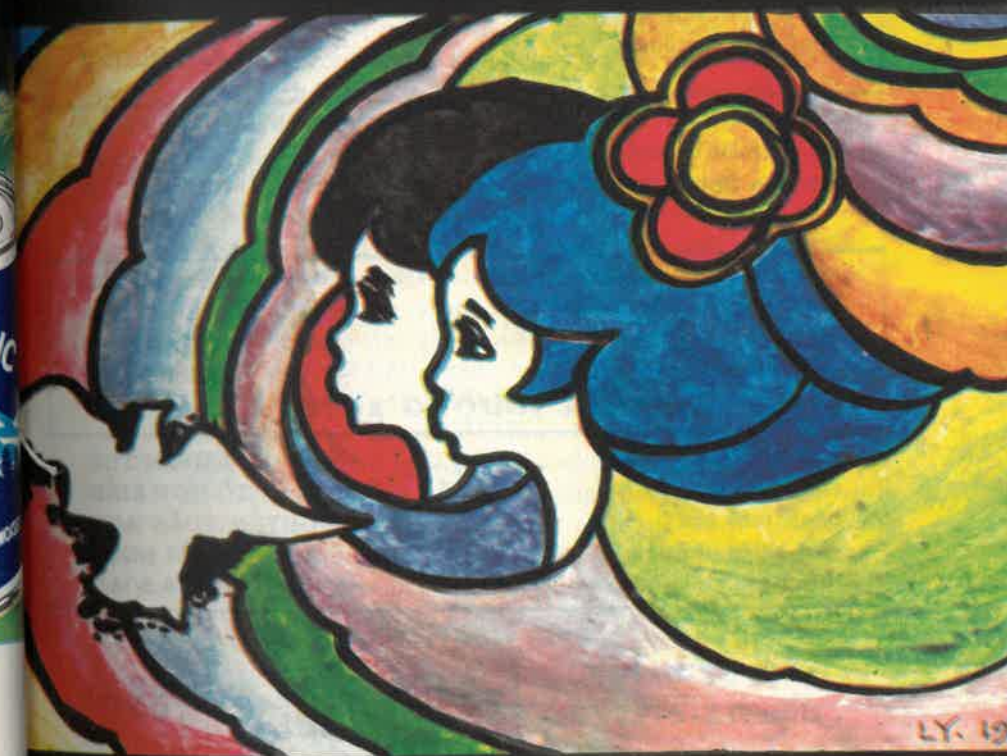
Wason
AP 213
T924+

Đoàn Văn Phi, Hùng Cự (S. Petrus ký (167-74) tặng Huỳnh Chiếu Đăng chú - Kho Sách Xưa Quán Văn Phòng

105

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

LY. 12

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Ā N B Á O R A N G Ā Y T H Ứ N Ā M
 9B15 Thánh Mẫu, Chi Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822
V Ā N

tiếng ời ngọt ngào
 sáng ngày mùa hạ
 nắng hạ sân trường
 phượng và mùa hè
 một mùa mới
 những chiếc bóng vẫy quanh
 trưng vương thân yêu
 còn một nơi nào để tới
 một mùa rong chơi
 đoàn-khúc
 nghe nhớ một ngày
 giọt sương mềm

DUYÊN ANH
 HẠ ĐOAN
 GẤU RỪNG
 HẠ LÝ
 MỸ TRANG
 BÍCH BÔNG
 ĐÔNG T.V.
 LÊ HẠ THẮNG
 VÂN KHUYỀN
 NGUYỄN THỊ LIÊN
 ĐÌNH THỊ TƯỜNG HẠ
 VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

T H Ơ

lâm hảo dung. cao nhật quỳên. trần văn nghĩa, tạ văn sĩ. ng.
 cảm. mặc hoài thanh. nguyễn ngọc hoàng. ngữ luân. nguyễn
 thương hoài. tạ văn sĩ. vũ khởi hành.

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cảm
 một chút mưa thơm
 người con gái mất nai

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG
 MUỜNG MÃN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
 chạp phở
 bệnh mới lớn
 giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
 tuổi ngọc và ban ngọc

NGUYỄN THẾ
 TỔ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TUỔI NGỌC
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/IBC NGÀY 24-4-1971

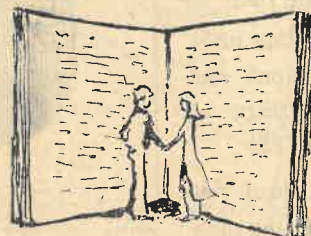
từ 07-6-1973

đến 15-6-1973

số 105

năm
thứ
ba

giá 80 đ.

HẠ OI HẠ OI HẠ HẠ OI

TÔI KÉO HỒ HỮNG NGÓN TAY MÌNH TRÊN THANH SẮT LAN can, đi dọc hết hành lang lầu trên lầu dưới, qua những lớp học trống không vắng lặng. Một cây viết chì ai đó bỏ quên bị cơn gió đùa lăn trên mặt bàn rồi rơi xuống nền gạch một tiếng động khó. Khi lồi ngang qua lớp mình, vài đám giấy vụn được gió lùa cả ra ngoài hành lang bay lả tả. Tôi cúi xuống lượm một tờ giấy vuông vắn. Nét chữ của đứa bạn nào đấy nhỉ. Mi ời, rồi mình không còn thường «xù» với nhau nữa. Sẽ nhớ mi chết được. Tôi mỉm cười nhét tờ giấy nhỏ ấy vào cuốn vụn vật đang ôm trên tay và ngỡ rằng của một đứa bạn thân đã viết cho mình. Tờ giấy được xé ra từ cuối một cuốn vở dư nào đó. Tất cả những tờ giấy dư ở cuối những cuốn vở của một niên học hôm nay đều được gom lại hết, để thành một cuốn lưu niệm ngùi ngùi cảm động. Tôi nghĩ như thế. Và như thế có nghĩa là già từ một niên học, già từ một tuổi người mơ mộng. Đếm hết những bậc thang, tôi bước ra sân. Sân trường cuối năm thênh thang vắng lặng như một bãi cát như một đồi cát. Đám cây nhọc nhằn rắc từng cơn mưa lá lớn đuôi bắt nhau lao xao trên sân buồn bã. Tôi là cánh áo trắng ra khỏi trường cuối cùng. Người gác cổng nhìn tôi lười biếng cả lời hỏi hả vội vã hàng ngày, ông đợi tôi ra rồi ư ờ oải đứng dậy đẩy dầy hai cánh cổng sắt nặng nề khép lại. Cổng trường đã khép lại. Một niên học đã khép lại sau lưng. Tôi cúi đầu nhìn xuống những bước chân mình trên đường về vội vã và gọi thầm trong miệng : Hạ ời, hạ ời. Mà bỗng thấy hồn mình nao nao quá đôi.

ANH CHI

tình khúc mùa hạ

tặng Trần thị Thanh Trang

như một loài chim nhỏ
em đến bằng những bước hồn nhiên
có mùa hạ ở trong hơi thở
có mùa xuân ngự giữa linh hồn
em đến bằng bước chân thư nhất
tuổi mười lăm thơm ngát mộng mơ
lòng tôi đó tình yêu thánh thiện
với trái tim còn những đại khờ

em cứ đến nhưng xin em đừng nói
bởi trời mưa trời nắng sẽ qua mau
tôi sợ lắm sợ mình bối rối
thuở đầu đời gom hoa phượng tặng
cho nhau

tuổi mười lăm vẫn đầy mặt ngọt
như học trò mới biết yêu thương
như lòng tôi còn nghe chim hót

như lòng em luyến tiếc buổi tựu
trường

tuổi mười lăm mùa xuân và mùa hạ
như nụ hôn vương nắng tháng giêng
hồng

tuổi mười lăm những ngày có mưa
sa

cho tóc em thơm một chút hương
nồng

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

cho nhỏ học trí đức

qua cầu nghiêng nón gió bay
chiều xưa vàng nắng cuối ngày hạ
thu

người về bước nhỏ ru ru
trong ngăn cặp có bao thư tỏ tình
TRẦN VĂN NGHĨA

buồn như xác phượng

nắng tháng năm buồn như xác
phượng

rụng trên thềm cũ mái trường xưa
em mới hôm nào ngoan tóc bết
bông dung buồn đến rất vu vơ

là cuối năm sâu trôi lãng đãng
mộng đời con gái có trôi qua
thấy thương tiếng guốc ai ngoài
ngôi

chỉ một lần thôi đến xế già
những bàn ghế những chim
xanh

xin rất hiền ngoan rất dễ dành
ai đến sân trường yêu bóng lá
của hàng phượng thăm mộng
lonh quanh

em gọi ngày vui ở cuối mùa
đầu hè anh hát rất lơ mơ
tiếng trong như nắng reo ngoài
say khướt hồn em đến đại khờ

giọng cười lũ bạn rúc sau lưng

ngày thi sẽ rộn những vui buồn
sẽ có trăm ga tàu vạn ngã
đường đời chia cắt những đan
thường

em viết ôi chao! hàng chữ rồi
lời cô giáo dạy đã bay vào
còn sót trong em hàng mộ tối
người đi chinh chiến chắc cô liêu.

LÂM HẢO DỪNG

hạ khúc

bé có thấy mùa xuân bạc trên tóc
phượng thắm rồi cho ướt mắt nhớ
nhưng
ve đang gọi trên những tàn lá thấp
anh về nghe ngày tháng ngắn vô
cùng

bé có thấy nắng ngà rơi trên áo
chàng lòng không khi lần cuối già
từ

môi vẫn khép ngậm nụ cười ngọt
mặt

và mùa hè bay mất chút vô tư

bé có thấy khi bàn tay vẫy gọi
là dấu chân ngày cũ đã xa rồi

là tiếng hát nửa chừng bạc muốn
hương

khí về đây nhớ mãi một chỗ ngồi
nhìn ra sân có một cảnh phượng
đỏ

tỏ nắng nhưng đẹp lắm giữa sân
trường

bé bạn bè dấu yêu thời tuổi nhỏ
kỷ niệm xưa từng lớp lớp reo mừng

.....
bé có thấy chút tình yêu mộng tưởng

đã ngát đầy trong đôi mắt anh
không?

TÔN NỮ THU DUNG

nhớ mùa hạ cũ

chiều hôm nay bỗng dưng mà thấy
nhớ
hàng phượng rung rung bóng đổ
dưới hiên trường
con ve sầu cất tiếng hót tang
thương
(như muốn nói những lời chi ai
oán)

chiều hôm nay anh thấy buồn vô
hạn
ở phương này nhìn phượng đỏ rung
rung
mới chợt hay mùa hạ đã về gần
mới chợt thấy trong đời mình đã
mất...

những ngày tháng anh còn ôm sách
vở

còn đôi tay hoen bụi phấn học trò
mùa hạ về những xao xuyến ầu lo
thương nhớ cũ còn đâu em yêu dấu

chứ ngồi đây đôi tay vàng khói
thuốc

anh vẩn vơ cánh phượng ủa trên
đường

nghe còi hồn vừa thoáng một mùa
hương

cùng dĩ vãng mới bay về ngan ngát

những lời, xưa, tan trường không
dám nói

bây giờ như ngậm đắng ở trong
hồn

thôi hết rồi đời còn có chi hơn
anh ngồi nhớ mùa hè xưa đã mất...

NGŨ LUÂN

DUYÊN ANH

TIẾNG ƠI NGỌT NGÀO

Sân vận động thị xã đông gấp mười lần hôm tranh giải Guigoz. Khán giả húi cua và kịp tóc chen nhau, xô đẩy nhau chọn chỗ tốt để nhìn rõ mặt thần tượng Danh ná và các bạn Sài Gòn của nó. Danh ná nổi tiếng hơn mặt trời nên mặt trời lặn vào mây và chiều nay thiếu ánh nắng. Cần gì nắng của mặt trời. Đã có một thứ nắng rực rỡ thấp sáng hồn đào niên thiếu. Đó là Danh ná. Chỉ là Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập. Bác sĩ chủ giải thưởng Guigoz lăng xăng trước cái mi cô yêu cầu khán giả giữ trật tự. Khán đài trung ương dành cho các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Các em là khán giả danh dự. Mấy di phước dẫn các em tới đây. Chiều nay, chiều của những đứa bé bị bọn gấu ăn cắp hết mặt ngọt hồn nhiên sẽ được những đứa bé khác đền bù xứng đáng. Người lớn tặng trẻ con tình thương. Trẻ con tặng trẻ con niềm vui. Ngồi dưới gầm khán đài với các bạn, Dzũng Đakao tưởng tượng nụ cười của các em mồ côi sắp nở trên những đôi môi khô héo từ lâu. Nó thấy chiều nay thật ý nghĩa. « Người ta sẽ không ân hận gì cả nếu đã làm được một việc ý nghĩa dâng hiến cuộc đời ». Câu này thầy Dzũng Đakao thường nhắc nhở. « Mà làm cho người khác quên đau khổ là công việc ý nghĩa nhất ». Dzũng Đakao, Danh ná, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập sắp làm một việc ý nghĩa nhất mà thầy nó hằng trông cậy ở chúng nó.

Dzũng Đakao vỗ vai Danh ná :

— Mày sung sướng chứ ?

Danh ná chớp mắt :

— Sung sướng lắm.

Dzũng Đakao hỏi Bồn lửa :

— Có quên món « đồ nghề » nào không ?

Bồn lửa lắc đầu :

— Đếm đủ rồi. Tao cảm động quá.

Hưng mập nhỏ nhẹ :

— Tim tao đập lia.

Trên đầu năm ông nhóc, năm vị hoàng tử mơ mộng, bác sĩ chủ giải Guigoz đang nói về ý nghĩa cuộc vui chiều nay. Bác sĩ cảm ơn khán giả nhóc con đã nồng nhiệt tham dự. Nhờ vậy, cô nhi viện Ái Nhi sẽ có thêm niềm an ủi chia đều cho những đứa bé hẩm hiu. Sự tham dự của nhóc con và sự giúp vui của Danh ná, Dzũng Đakao và các bạn, bác sĩ nhấn mạnh, là tấm mền đắp ấm trẻ con mồ côi những đêm lạnh, là ánh sáng chiếu rọi vào u tối.

— « Các em là mặt trời. Cuộc đời cần nắng của các em. Các em dạy chúng tôi, dạy người lớn bài học thương yêu quý giá nhất. Mặt trời đang đốt cháy buồn tủi ở sân vận động thị xã Long Xuyên, tôi ước ao mặt trời sẽ đốt cháy mọi buồn tủi ở khắp quê hương Việt Nam. Tôi hành diện vì các em. Bởi chính các em sẽ làm lại quê hương chúng ta. Hãy có tâm hồn, mãi mãi có tâm hồn. Hãy nồng nhiệt, mãi mãi nồng nhiệt. Quê hương chúng ta chỉ vươn lên nổi nhờ những tâm hồn nồng nhiệt »...

Dzũng Đakao ứa nước mắt. Bác sĩ chủ giải nói những lời của thầy nó. Và những lời đó luôn luôn khiến Dzũng Đakao xúc động. Thảo xa lộ thích gây bất ngờ. Sự bất ngờ nào của Thảo xa lộ cũng thiết tha. Long Xuyên đã cho Dzũng Đakao nhiều kỷ niệm. Kỷ niệm nhớ tròn đời nó, chắc chắn, là buổi chiều hôm nay, buổi chiều nó đã làm được một việc ý nghĩa. Dzũng Đakao đưa tay quệt ngang mắt, trong khi, nhóc con vỗ tay hoan hô bác sĩ chủ giải Guigoz, Lão Ngoan Đồng của tuổi thơ Long Xuyên. Bác sĩ chủ giải Guigoz — bây giờ gọi là Lão Ngoan Đồng — giới thiệu các em ở cô nhi viện Ái Nhi. Nhóc con chào mừng các em bằng những tràng pháo tay rộn rã. Sau đó, khởi sự lễ chào cờ. Sân cỏ đương nào nhiệt bỗng im phăng phắc. Rồi quốc ca trỗi lên. Hàng ngàn giọng hát đồng đều. Trẻ em thuộc quốc ca hơn người lớn. Trẻ em yêu nước hơn người lớn. Quốc ca hát bởi trẻ con mới bốc khói linh thiêng và linh hồn tổ quốc mới hiện về trên lá cờ tung bay trong gió.

Lễ chào cờ chấm dứt, Lão Ngoan Đồng mời khán giả ngồi. Nhưng khán giả không chịu ngồi, dù là khán giả ở đài. Tất cả đứng và cổ rướn cho cao hơn để nhìn rõ Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bồn lửa. Lão Ngoan Đồng âu yếm :

— Danh ná, Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Hưng mập đầu ?

Từ dưới gầm khán đài, năm ông nhóc lần lượt chui ra. Danh ná

và Dzũng Đakao quàng súng cao su vào cổ. Hưng mập bê một bó tre dài. Bồn lửa cầm cái chai không biết đựng gì. Chương còm đeo cái « xắc » nhỏ của Kỳ Thương ngân hàng. Vài ông nhóc trông thấy trợn mắt nhìn. Năm vị hoàng tử lạ lùng khó khăn rẽ đám đông vào sân. Chạy một mạch ra giữa sân. Xếp hàng một. Chắp tay, cúi rạp mình chào bốn phía. Bão tố hân hoan nổi dậy. Thủy triều mừng rỡ trào dâng. Như những tay hát xiệc nhà nghề, như những tài tử gạo cội trên sân quay, năm vị hoàng tử nhập cuộc ngay. Thần dân đang suy tôn họ đang trông đợi họ ban phát hạnh phúc. Có liền. Một hoàng tử khom người thề hứa cuối. Hưng mập cầm mười cây tre dài chừng một thước xuống sân cỏ, cây nọ cách cây kia chừng một cánh tay. Chương còm cầm cái « xắc » ghim lên đầu mỗi cây tre nhỏ một trái mận đỏ ối. Hai danh tài Dzũng Đakao và Danh ná lùi xa mục tiêu ngót năm mươi thước. Bão tố đã ngưng. Thủy triều đã rút. Ngàn ngàn con mắt điều tiết đến cực theo rồi từng cử chỉ của hai nhà vô địch liên lạc về môn bắn súng cao su.

Danh ná tháo súng khỏi cổ. Tay trái cầm cái gác ổi, tay phải vịn viên đạn đất nung. Hai sợi dây cao su buông thõng, lửng lơ trông đẹp vô cùng. Nó nháy mắt ra hiệu. Dzũng Đakao mỉm cười. Đã nạp. Bất thần, Danh ná té nhào, lăn bốn vòng và vùng dậy tia nhào hơn chớp. Một trái mận tan xác biến mất. Khán giả chưa kịp ngạc nhiên. Danh ná đã xoay người, cúi xuống, luồn súng dưới một chân kiềng và phát thứ hai. Rồi phát thứ ba. Và Dzũng Đakao... khai hỏa. Đây là một kiểu bắn mở màn chưa có gì đặc sắc. Mấy kiểu này, hai danh tài « giao duyên » ở vườn sau nhà Danh ná. Tuy thế, khán giả lấy làm hài lòng lắm. Khán giả cổ vũ, suy tôn tận tình. Khán giả không thể quên nước Việt Nam lại sản sinh ra hai quái kiệt. Lục ca Xà Lỗ nhẩy còi gào thét :

— Dzũng Đakao, Danh ná, bọn tôi đây nè...

Nhãi Quới chum tay vô miệng hét inh :

— Em chờ xuống cho các anh bữa hôm đó, ghen.

Dzũng Đakao nhìn lên khán đài. Mấy di phước vô tay không ngó. Các em cô nhi reo hò, cười như nắc nẻ thưởng ngoạn tài diễn của Hưng mập. Chắc chắn là chưa bao giờ các em vui vẻ như bây giờ. Một con điều hâu, ác quỷ của gà con, từ đâu xà tới, lượn trên đầu khán giả. Dzũng Đakao chợt nhớ lời « đồn rùm » mà nhóc Quới kể hôm nọ. Bảo Danh ná :

— Kẻ thù của gà con !

Danh ná hỏi :

— Đâu, đâu ?

Dzũng Đakao dục bạn :

— Hạ nó đi, nó đang chế nhạo bọn mình, nó lượn trên đầu mình.

Danh ná ngược nhìn. Nó kéo súng nhắm đạn. Véo. Viên đạn thần sầu của Danh ná bắt con điều hâu cúp cánh. Dzũng Đakao bồi thêm viên nữa. Và, phạch, pạch, viuu... Những viên đạn giữ con điều hâu trên không. Khán giả ngẩng mặt ngó kẻ thù của gà con hứng đạn. Lông điều hâu bay tơi tả. Khi Danh ná và Dzũng Đakao ngừng bắn, con điều hâu khốn kiếp rơi cái bịch xuống đất. Khán giả muốn điên lên. Lão Ngoan Đồng cao hứng thả một chùm bong bóng. Chờ bong bóng bay cao, Danh ná và Dzũng Đakao bắn nổ lộp bộp.

Bồn lửa ra hiệu. Chương còm thấy cái « xắc » cho bạn. Nó xoay đầu được đôi gang đa, đeo vào tay. Chương còm chạy về hướng đạn đi. Bồn lửa lúi lúi mười trái-bóng-bóng-gòn nhỏ bằng trái bóng ping-pong mở nút chai ết xăng, rưới vô bóng. Nó cầm mười trái bóng bóng gòn lên đầu mười cây tre. Hưng mập quẹt diêm mỗi lửa. Danh ná tia. Đạn trúng trái bóng lửa, đầy nó bay thẳng. Chương còm đón sẵn, tóm trái bóng ngon lành. Đã dạn dò nhau, Dzũng Đakao tia trái bóng lửa thứ nhì. Chương còm bắt gọn. Rồi Danh ná, Dzũng Đakao tia tới tấp. Chương còm bắt cả hai tay. Nó bay, nó nhẩy, không để trái bóng lửa nào thoát. Chương còm làm xiệc. Màn bắn bóng lửa này mà biểu diễn ban đêm thì tuyệt cú mèo. Khán giả tưởng mình đang coi chiếu bóng. Có thể, khán giả tưởng mình đang nằm mơ.

Hưng mập tung một trái bóng tầm xăng lên trời cùng lúc với Bồn lửa tung một trái bóng đã châm lửa. Danh ná nhắm trái bóng đã châm lửa mà tia. Nó tính rất khéo. Viên đạn của nó đẩy trái bóng đã châm lửa đụng trái bóng chưa châm lửa. Trên cao, hai trái bóng lửa rớt xuống. Danh ná chơi « bi da » ! Danh ná bắn súng cao su thần sầu quý khốc. Bồn lửa và Hưng mập biến diễn tiếp pha tung bóng chưa cháy và bóng đã cháy. Dzũng Đakao tia huyệt Dzũng Đakao cố tình tia huyệt. Nó chia tay bắt tay Danh ná biểu lộ sự phục tài. Nó ôm Danh ná, nhắc bóng Danh ná. Khán giả hoan hô Danh ná rầm trời. Và Danh ná lại khóc sụt sùi.

Bây giờ, năm vị hoàng tử đứng gần nhau. Cuộc vui chưa dứt. Cuộc vui còn hứa hẹn nhiều say mê. Gần chỗ năm vị hoàng tử đứng, giọng ai nồng nàn :

(xem tiếp trang 63)

tình khúc tháng tư

em yêu a! hạ đã về rồi đó
trong sân trường có thấy phượng
trở bóng?
nắng tháng tư có làm má em hồng
những buổi sáng đến trường không
che nón

tóc em dài nuôi tâm tình mới lớn
uớt hồn anh những thương nhớ
ban đầu
dòng sông nào xanh ngắt giữa đời
nhau
xuôi ngày tháng cuốn theo nhiều kỷ
niệm

khi chim về hát giữa mùa ly biệt
cũng thấy buồn về giảng giữa mắt
nai
sương đọng đầy sân cỏ buổi sớm
mai
hay nước mắt khóc ngày tàn
niên
học

em mười sáu em vẫn còn kẹp tóc
buổi tan trường cài hoa phượng làm
duyên
cho lòng anh càng nghe nhớ thương
thêm
ngày nắng muộn em về khuya nhịp
guốc

anh đừng đợi đốt tàn từng điều
thuốc
thả nỗi buồn theo từng cánh phượng
rơi
và hồn nghe rừng rức nỗi ngậm
ngùi

em yêu a! mai xa nhau rồi đó.

HOÀI MẶC THANH

hạ mới

mùa xuân chợt mất từ đêm nào

một thoáng mùa đi như chiêm bao
hôm nay tôi biết em buồn lắm
giữa tuổi học trò muôn xuýt xao

thời gian chết đứng giữa sân trường
nắng trưa vàng đọng nỗi ngậm
thương
ngày mai chân bước xa dần đó
là hết những giờ đợi tiếng chuông

kim đồng hồ không chậm, rất nhanh
hôm nay phượng chín đỏ trên cành
cúi nhặt một cánh hoa phượng rụng
thấy cả một mùa hè chia tan

hôm nay rộn tiếng lũ ve sầu
hốt hoảng nhìn mùa hè gọi nhanh
vô tình hóa một trường âm nhạc
bất tận trên những mảnh hồn đau

hôm nay, lật từng cánh mai khô
thấy mùa xuân chợt mất bao giờ
cúi nhặt một cánh hoa phượng rụng
bắt được mùa hạ mới tình cờ

bắt được mùa hạ về như mơ
thời gian chết đứng tim đồng hồ
nhớ gì trong mùa thay đổi ấy
tôi hay em vừa có cuộc tiễn đưa.
TẠ VĂN SĨ

thương sông đôi bờ

đường về lạc dấu chân người
đốt dăm điều thuốc se môi đắng lòng
đi qua ngõ cũ bằng khuâng
vắng xưa một dáng thương sông đôi
bờ

tiễn người

ngày mai chim sáo sang sông
ngậm theo ngọn nắng vừa nồng tình
tôi

đường thơm bóng sù cũ rồi
nên chi cũng khác tiếng cười đêm
nay

ngày mai tôi tiễn đưa người
đưa người hay tiễn đưa tôi ngậm
ngùi

héo lòng mà nhớ ngọt bùi
miền man sâu nỗi nửa đời quanh
hiu

VÔ KHỞI HÀNH

tàn phai

tình đã khép ngày thôi cũng lạ
sầu đã chia trăm mảnh đời ta
những phiến nắng vàng phai uá lá
tan tác rồi một thoáng hương xa

đứng thấp nển soi mờ quá khứ
chỉ làm đau kỷ ức xanh xao
đừng khóc thương mùa trăng đã cũ
đã mặt mù bóng nhỏ lao đao

ngày chết lịm hoàng hôn trong mắt

sóng dập dồn dập nát hồn xưa
âm thầm nghe từng đường đá vỡ
buốt xương da những giọt thu mưa
môi ngậm đắng ngày xanh của tuổi
người cũng qua phút lãng quên đời
ta cúi mặt hồn rừng rức khóc
từng nhịp tim thương nhớ rã rời
HÒA ĐÔNG

nàng và hoa cúc vàng

Trước nhà có hoa cúc vàng
Người ta thường gọi tên nàng là hoa
Mai này có kẻ ngang qua
Đưa tay ngắt một cánh hoa cúc vàng

Trong nhà treo ảnh của nàng
Đẹp ơi là đẹp rằng chàng không mê
Mai này có kẻ đi về
Đưa mắt ngó ảnh, hân thề đòi yêu

NGÔ CANG

tim tôi tháng hạ

tim phun từng mạch đỏ buồn
khi mùa hạ đến núi rừng năm xưa
tình giờ nhớ hết hay chưa
đề chia tay khóc cùng mưa phượng
hồng

mai xa rừng rức cõi lòng
trăm ngàn kỷ ức, vạn đường phượng
bay
sợ hồn nở cánh hoa phai
gọi nhau mất thửa lược cài diềm
trang

tim phun từng mạch sầu dâng
hôn nhau lần nữa cuối cùng tháng
năm

NGUYỄN NGỌC HOÀNG

MỘT MÙA RONG CHƠI

VÀNH KHUYẾN

Rồi những ngày những tháng cũng trôi xóa hết mọi tình thân. Buồn đau mà thấy rằng bạn bè ngày một tách rời nhau. Ô! Không dừng mà cảm thấy tiếc trong nỗi ngậm ngùi. Dù sao thì cũng đã quá quen thuộc và thân yêu những bạn bè của một thời cũ thanh tịnh, hồn nhiên. Mùa của những ngày tháng rong chơi, an nhiên thật đã hết, đã qua—như trong chiêm bao—Con đường em đã một thời đi về sẽ mất dần trong trí tưởng nhỏ nhoi. Mùa mới bắt đầu...

Và đó là mùa của những bông hoa đỏ nhạt được trên đường về. Em vẫy tay chào sách vở, tạm biệt hết những phương trình, công thức khô khan đã làm phiền muộn trí não biết bao lâu. Em nghe em bảo em, rất nhỏ: « Mùa hè yêu dấu », và nằng nặng lấy trên những tàn cây xanh trong sân trường, phải chăng mùa hè chỉ của riêng em...? Quá đỗi đáng yêu cái thành phố nhỏ nhoi này, ngôi trường và thời tiết. Nhớ hôm trước nhỏ tóc bay bão cùng với nụ cười nhẹ hơi lạ. « Thời tiết thay đổi như chong chóng ấy, đã thấy chóng mặt chưa hở nhỏ? » Lúc ấy, tự ái bừng bừng nổi lên (ô! cái con bé quá kiêu hãnh mà cũng quá nhỏ nhoi mềm yếu) hình như em đã trả lời cùng với một cái bĩu môi: « Ta long trọng ra tuyên ngôn cho họ hàng yếu đuối nhà mi biết rằng, dân tộc ta không bao giờ chạy theo thời tiết. » Chỉ có vậy thôi mà em đã thắc mắc suốt cả một buổi tối lúc cầu nguyện, chẳng biết có cả một buổi tối lúc cầu nguyện, chẳng biết có nên bảo

rằng nhỏ đã nói dối? Chẳng lẽ cái con bé nghịch ngợm như sóc, tinh ranh như chồn mà nay cũng bị vương bận bởi những điều như thế mây bay.

« Tôi muốn sự thêm khát tình yêu và vẻ đẹp ngự trị trong sâu thẳm hồn tôi vì tôi vẫn coi những kẻ thỏa mãn là những kẻ đốn mạt nhất. Tôi nghe tiếng thở dài của những kẻ mong mỏi khát khao và nó còn dịu dàng hơn là khúc điệu dịu dàng nhất. »

Buổi tối về nhà, lúc ăn cơm xong, anh Ng. cười cười nhìn em: « Nhỏ à, tên Phiêu hỏi thăm mi hoài, hẳn gởi cho tập hoa ta bỏ trong phòng đó. Coi chừng! đừng làm cho thiên hạ đau tim tội nghiệp. » Ôi chao, sao mà lắm mồm thế hở các ông anh rất dễ thương và cũng rất dễ ghét của em, đừng làm con bé đỏ mặt. Nhưng dù có giữ được vẻ thản nhiên đùa cợt suốt buổi tối, em cũng không tránh được cái nhìn quái quai cùng cái nheo mắt của anh Ng. khi trở về phòng.

Đã quá lạ lùng! Ô, hồi cái ông bạn lớn Phiêu điều của em, lần sau đừng có đại dốt mà chơi cái trò lấy hoa ghép tên rồi đem tặng em nhé. Muốn con bé đau tim lắm sao? Trái tim em nhỏ lắm mà, chút xíu như hột gà vậy thôi, chia ra nhiều ngăn quá chắc hẳn chịu không nổi đâu. Dắt chỉ em đi xa quá thế hở Phiêu. Phiêu này, hồi đêm em nằm mơ đấy, giấc mơ thật lạ, em thấy em với Phiêu cùng đi trên một con đường đẹp lắm, dễ thương lắm. Rồi Phiêu nói gì đó với em, rồi em lắc đầu. Phiêu nhìn em, đôi mắt Phiêu làm em muốn khóc. Và Phiêu bỏ đi mất, em gọi Phiêu mà Phiêu không trả lời. Bóng tối như một tấm màn vây phủ lấy em, em khóc lặng lẽ.. Giấc mơ làm em ứa nước mắt, thật vô tình.

Phiêu biết, dạo này em lại tập viết nhật ký nữa đó, ghê gớm chưa? Mà đừng có ham, chả có cái anh chàng nào tên là Phiêu-phiêu hiện diện trong đó đâu. Chỉ có mình em thôi, chắc lại sắp bảo em ích kỷ rồi đó chứ gì. Mặc kệ Phiêu, đã thừa biết cái tính của em như vậy từ lâu rồi mà. À Phiêu, hồi sáng em với nhỏ Cỏ gà đi hái hoa về ép, hai đứa khám phá ra một bãi cỏ đẹp lắm cơ, tại em đặt tên là bãi sương mù đấy, đề hôm nào em dẫn Phiêu lên đó nhé. Ừ, mà chắc chắn là em phải rủ Phiêu hái cỏ thật thà thì mới được. Biết trước em sẽ thắng Phiêu, tại em thật thà như cỏ vậy đó, còn Phiêu, cái miệng Phiêu nói láo quá quen rồi, gặp ai cũng huyền thuyên cái miệng. Có lẽ vì vậy nên bây giờ môi Phiêu mỏng dính đó. Cho đáng kiếp. Dạo này Phiêu hư lắm rồi đó nghe, sao cứ hay ký tên vào vở em thế. Phiêu làm hôm trước tại nhỏ xúm tại « đấu tố » em tung bưng, chúng lòi em ra trước « tòa án học trò » mà xét xử. Cái con nhỏ Nghi Hạ làm quan tòa thì cứ oang oang cái miệng: « Phạm nhân phải cung khai

cho rõ ràng, đừng không sao lại có cái chữ gì là lạ trong vở nháp của nhà người. Cho ta biết xuất xứ đại ý, và bố cục của chữ đó». Em chưa kịp đối phó thì con bé xíu xon Tiểu Mi đã vọt miệng : « Hay là nhỏ lại muốn chơi cái trò :

« Hấn » tại Trương giang đầu.

« Mi » tại Trương giang vĩ.

Trương tư bất tương kiến.

Đồng ký vở gởi nhau ».

Chao, sao mà quý quái, nghịch ngợm thế hử những người bạn nhỏ của em. Và, dù cho là con bé đã nổi tiếng ồn ào, bướng bỉnh, gan lì, dù cho cái đầu cứng như đá của em đã bao lần làm bạn bè tức tối, nhỏ cũng chỉ đành đứng lặng im, cầu nguyện được yên thân.

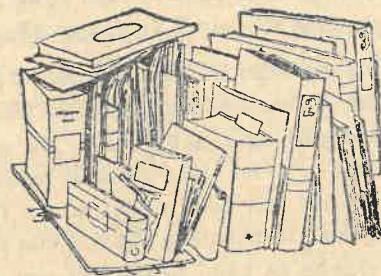
Thôi, không thèm nghĩ tới Phiêu nữa đâu, mất hết cả thời giờ của em. Thời khóa biểu em dành cho Phiêu có mười lăm phút thôi mà bây giờ đã một tiếng rồi đó. Mai cô giáo dò bài không thuộc là Phiêu chết với em . . .

Đời sống của em, những người bạn nhỏ nhoi thân quí, Phiêu, bóng mát một thời, rồi có bỏ em mà đi không? Ôi! Làm sao em trả lời được khi câu hỏi đã làm rù buồn cả góc hồn thơ. Như hôm nào em đi cắt tóc. Dù đã như một nhất định, lúc nhìn chú thợ dứt lia những sợi tóc đi một thời thân quen vai nhỏ cũng nghe lòng chùng xuống mang mang nỗi sầu. Adieu! Lời ai nói hổng nghe nao nao cả lòng. Bây giờ mới rõ ra rằng em hãy còn con nít quá, có phải thế không? Có chút gì dễ thương trong cái ngu khờ tội nghiệp. Em quên sao được, trong một buổi học ở trường lao xao, Sẻ nâu đã nói với em cùng một chút nồng nàn, củn củn bằng hữu : « Rồi ta sẽ nhớ, rất nhớ những ngày hồn nhiên nghịch ngợm với bạn bè. Rồi ta sẽ thương, vô cùng, cái tuổi nhỏ mong manh chỉ đến có một lần, một thời cho một đời ». Hấn thế, cái tuổi của em đã quá lạ lùng. Cười nào phải đã là vui, khóc chưa hẳn đã là buồn. Mà mãi nhỏ vẫn muốn làm một chú nhỏ được mọi người thương mến, mãi nhỏ vẫn thích làm bạn với những viên kẹo ô mai chua chua mà Sẻ tím đã bỏ sẵn cho trong ngăn bàn học. Đã đầy đủ lắm cho một thời qua dễ thương. Đôi khi, người ta còn có thể sống cho một chút hương của thời thơ ấu. Có thật là em không được sung sướng? Có gì vương mãi để làm nên nỗi u sầu khi đời sống em đã tràn đầy quá đỗi. Biết làm sao khi ta không phải là người khác. Nhỏ yêu dấu, rồi cuối cùng ta có còn giữ được một chút hồn của nhau.

Ôi Phiêu lớn lao và nhỏ nhoi của em, sự im lặng có phải là lời nói dễ thương nhất đã có, giữa chúng ta.

VÀNH KHUYẾN

LÊ HÀ THĂNG

CÒN MỘT NƠI NÀO ĐỂ NHỚ

Mùa hạ, những nụ hoa phượng đã bắt đầu nở đỏ trong khuôn vườn nhà ai, khi buổi chiều trên con đường từ thư viện trở về em tình cờ bắt gặp.

Hình như, có phải là sẽ tàn những cuộc chờ trên lối ngõ thảng ngày còn ở lại. Có phải là đã sắp sẵn cho một phần đời em bao nhiêu ánh mắt, bao nhiêu nụ cười, những vẫy tay từ xa theo ngút ngàn chưa có nghĩa là biệt biệt mất nhau đời đời phải không Ch. Như bây giờ, ở đây làm sao em tỏ bày hết những tư tưởng nồng nàn với người thân quen. Nhỏ Quyên buổi sau cùng đã nói gì với em trên chuyến xe lam trưa một ngày thứ bảy. Những lời lẽ mơ hồ, nhưng mà nhiều trách móc về sự lựa chọn một con đường đã biết có thật lắm đỗi bời. Làm sao Quyên hiểu được khi ở một nơi nào để đến là bờ ngõ mắt nhìn, là ngại ngần chân bước. Đã hơn mấy trăm ngàn lần em tự hỏi mình có còn một nơi nào để tới nữa không?

Ngày tháng cứ như những gọi mời theo nhiều nghiệt ngã, cũng sách vở, bạn bè, rong chơi và ngồi khóc, có biết em một phần hồn đã cũ giữ mãi trong ngăn kéo kỷ niệm như từng con tem nâng niu trong chiếc hộp xinh xắn. Buổi sáng trên chuyến xe qua những con đường có thật nhiều hàng lá xanh bay, em cứ tưởng là mình đã tìm thấy lại được một thời ấu thơ phẳng lặng đi qua giữa ngày tháng trước. Những cơn mưa nhỏ đầu tiên trở về theo cùng mùa hạ tới, từng đợt lá me non thêm mát mắt ngọt ngào và gió sớm về lay trên những cành lộc biếc chút ít lao

xao. Ch. có biết được ở đó với bao nhiêu tích chứa mỗi mòn và đợi chờ qua hết mùa xuân bây giờ thay áo mới. Có phải là như bóng mát nào phủ che đời mình, xót xa nào trong buổi lìa xa, nhưng em đã qua khỏi từng con đường đó, đã ngoái cổ nhìn từ cuối từng lối ngõ ngược xuôi đã bước xa vùng trời lá biếc lộc non ủ ấp trong hồn.

Bây giờ thì không còn như những điều mà Quyên viết trên trang vở trắng đầu năm tình cờ em đọc được : ..Bởi bóng mát không được tìm thấy trong sa mạc một ngày nắng cháy. Dù sao cũng còn những bóng mây ở phương nào trở lại làm dịu mát hương nhìn. Những tờ thư mỏng tạ lỗi với người rồi cũng nhoẹt nhòe theo cơn mưa buổi chiều mùa hạ. Và đầu tuần lễ khi tiếng chuông của người phát thư rung lên trước ngõ, có lẽ Quyên sẽ bàng hoàng với con dấu bưu điện. Giữa em và Quyên đã hai thành phố: thành phố có đèn đỏ, đèn vàng, biệt thự, công viên, và thành phố có quanh năm nổi buồn, nhà nguyện trắng, suối nước, đồi thông. Bởi em còn một nỗi nhói giữa bao la biển lớn. Hỏi người về trên một chiếc xe đen đã nhìn thấy gì phía bên kia đời sống, đời sống không buồn, đời sống không vui, đời sống có một ly nước đường và một ly nước lã. Ch. ạ, dù sao thì trên lối sỏi nhà cũng có ít nhiều chút hồn mình rớt rơi theo từng bước chân ngày cũ, lối sỏi dẫn về một giáo đường trong mùa thánh lễ tôn nghiêm...

Buổi tối, trên balcon nhà chị Nguyễn em vẫn còn nhìn thấy từng búp sù non trông trông ngon mắt vô cùng. Ở đây em có thể nhìn hết sâu phía dưới không rõ mặt người và nhìn xa theo một nơi nào đó. Người về như bóng mây phiêu bạt tội tình. Thôi nhé, cố gắng đến với Ch. để hỏi về một thành phố cho thêm tên gọi, cho thêm vô vọng đợi chờ. Biết còn có ai thực tình với lòng em một chút chút. Nụ hoa ấy tìm thấy tình cờ giữa trang tập đã rơi đi nhiều cánh. Ch. hiền trong lần cuối, là em không muốn có nhiều hệ lụy ở sau này, bởi đời sống em còn dành cho một người nào đó chưa gặp, chưa quen. Thôi xin giữ dùm em tình người nồng thắm với áo trắng tóc dài, mắt mộng mơ không bao giờ như Ch. nói là em đã lìa xa, em sống với kỷ niệm bởi còn nhiều đáng quý, đáng giữ hơn bây giờ. Hạnh phúc vẫn trừu tượng theo ý nghĩa của nó. Em đã khóc lần đó không là lần đầu mà chưa là lần cuối, mai kia còn một chút gì để nhớ để quên. Thôi như hai hàng cây bên lề đại lộ. Một nơi nào để tới. Câu hỏi em chưa tìm được câu trả lời với Quyên như điều đã hứa. Quê hương chỉ còn là hình ảnh sâu kín ở tâm hồn và mong một ngày trở lại. Làm sao Ch. hiểu được

có chuyến tàu nào về qua suốt trên những sân ga buồn mà tuổi thơ em đã sống theo đó, đã ngủ vùi trên những toa tàu chở nhiều than đá, đã với tay kéo chiếc còi inh ỏi khi qua cầu hay một khúc quanh. Đã trốn xuống một sân ga để về thăm quê ngoại, có qua bờ sông rộng bằng chiếc thuyền lảo đảo chông chênh. Ơi, dòng sông quê ngoại hiền lành, có rào tre và dậu thưa trước ngõ, đã ngồi xếp thuyền thả trôi theo dòng nước, con thuyền ngày mới lớn cho đến bây giờ vẫn chưa chở được một ai, nhưng dù chở được cũng chưa đón đưa ai về một nơi bến bờ nào. Có lẽ chiếc thuyền đã rã mục và lênh bênh ở khúc sông nào đó phải không.

Còn ở sau này bao nhiêu dự ước về quãng đời ít may mắn của mình mà em đã nói với T.H. như một điều phải có, phải xảy ra. Em đã bỏ quên những mắt nhìn, tóc rẽ, mỗi buổi sáng bây giờ trên ngõ đá xanh rêu. Chỉ còn về âm thầm qua N.T.N. buổi trưa tan mà mình thêm nhiều dấu nhớ. Đừng hỏi tại sao ở em một lần lựa chọn, một lần biệt xa, hãy đến với người nào đó ở K.Đ. mà em chưa hay biết. Dáng người về rạng rỡ trên lối ngõ lạ buổi tối với bảng tên đen và áo thẫm màu trời. Cũng tội nghiệp Ch. bây giờ với từng chuyến xe trên lộ trình thay đổi, đủ nhắc nhở cho em những nụ cười buồn và một nơi nào để tới.

Buổi chiều có thêm một chút gió về lay bay trên hàng phượng thắm, ngồi lại quán cùng bạn bè uống ly nước đá chanh và em vui nhiều nên tự dưng muốn khóc. Cũng muốn đôi lần ghé qua để ngồi lại trên bờ tường vàng đã mòn phai kỷ niệm, cũng muốn đứng ở một góc đường nhìn hàng lá me bay theo từng chuyến xe về. Mà sao trên mắt trên môi đã rung rức phiền hà nên em muốn đứng vẫy tay thêm một lần nào nữa cả. Ch. ạ đừng nói đến những dấu kín trong lòng mà không dưng em đã biết, cũng như không có nguyên cớ gì về những lời tạ tội.

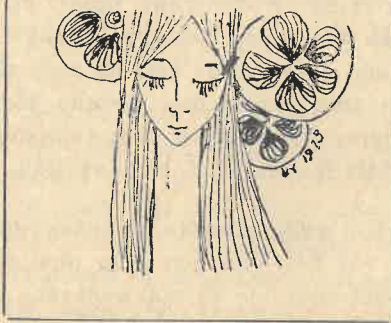
Đêm đã sáng, và tiếng còi tàu của một thời tuổi nhỏ vang vang. Hiền dùm em, chia xẻ dùm em, để tìm cho chuyến tàu một nơi nào để tới...

LÊ HÀ THĂNG

số 106 đặc biệt thơ văn
gửi tặng những hạt mưa
mùa mới.

HẠ OI HẠ OI HẠ OI HẠ OI

nghe nhớ một ngày đinh thị tường hạ

KHI BUỔI SỚM MAI EM THỨC GIẤC CHỚT THẤY MÙA HẠ VỀ SAU CƠN mưa đầu tiên Nghe một đầm thắm và nhẹ nhàng rất mực : này có phải mùa hạ vừa đánh thức đêm tối say ngủ đầy mộng mị để em nhìn thấy hàng cây trước nhà đã phủ màu xanh của lá.

Tối hôm qua em nghe tiếng sóng biển ở một nơi nào rất xa, xa, vọng về và mơ hồ em thấy biển gửi về cho em một phong thư. Biển ạ ! Cánh thư hồi âm rất muộn. Có biết ?

Con bé muốn đời vẫn tầm thường cơ mà, đáng chi Biển đặt hết niềm tin nơi em. Nói gì bây giờ ? Này nhé ! Ngày gặp nhau rất là tình cò và em được viếng thăm vùng biển. Nơi căn cứ loài thủy tộc. Phải nói Biển đáng mến lắm lắm.

Thế thôi à. Em chả muốn nói nhiều đâu. Biển, khi quen với em thì phải nghĩ : Biển và em cũng thân thiết như nhau, cũng bình đẳng như tất cả những gì trên thế gian này. Bởi rằng Biển hay chia cách khung trời của Biển với mắt thủy tinh của em ghê nơi . . .

Buổi chiều em tới với ngôi trường, trường con bé nhỏ xíu thôi Biển ạ ! Cây phượng đã nở hai cái hoa đầu tiên thật đẹp. Nhưng tội nghiệp vô chừng chừng, hoa phượng ni lẻ loi quá, có phải như em ? Ừ em đang nghe môi khô mắt dại lịm chết cả người. Bạn bè của em bàn chuyện năm tới bỏ trường đi nơi khác. Em chả thêm nói gì đâu, bởi

em thương ngôi trường của em vô ngần Biển ạ. Nghĩ đến lúc dầy hành lang sẽ vắng ngắt bóng áo bè bạn thân, chắc buồn biết đường nào.

Em nhớ ngày xưa với bạn em trên chuyến xe rời thành phố. Chao ơi ! kỷ niệm đan lấy trùng cả tim em. Cứ ngỡ em đang sống mơ vậy đó. Nhớ buổi trưa leo núi với nhỏ Lệ Hương, tìm nhà của A. P. Oí ! đường xa quá, đôi chân tội tình của em cứ làm nũng hoài. Buồn cười ghê ! Nhỏ Hương với em dùng câu, « lên núi xuống biển » mà ngỡ mình là con của Âu Cơ, Lạc Long Quân. Nhà của A.P. cheo leo nơi sườn núi. Tối ngày chỉ ngắm mây trời và sóng biển thôi nhỉ ? Các anh A.P. mời em vào nhà. Trên chỗ ngồi thân ái em cần mỗi nghe tiếng gió đang lê thê ngoài kia. Tóc em bay bay như một cái gì lao đao rất đổi. Buổi chiều xuống thật nhanh em đi về theo lối mòn nhỏ, nhớ mãi ngôi nhà phủ sương mây . . .

Rứa là hết một ngày.

Biển đã nghe chưa, biết chưa ? Em kể hết rồi đó. Em trở về với giấc ngủ bình yên đây. Trái tim hãy còn vọng ngàn những đợi chờ tha thiết rất mỗi mòn, Biển ạ !

ĐINH THỊ TƯỜNG HẠ

nắng hạ sân trường gấu rừng

TRÊN SÂN TRƯỜNG THỪA VẮNG, EM NGHE TIẾNG MÙA HẠ TRỞ VỀ thì thăm với những đợt nắng lấp lánh trên cành cây. Mùa hạ với những buổi chiều tan học, nắng trải qua những chòm cây vông già xơ xác, thời đã biệt rồi những bóng nho nhỏ cánh đồ mong manh trời xuôi thần thoại, một thửa nào xa xưa lắm. Bây giờ mùa hạ nghe bỗng khác. Đã xa rồi con đường thân quen cho em ôm ấp bao mơ ước đông đầy trong cặp, mỗi sáng mỗi chiều con đường cho em những xao động ngại ngùng cố tránh như thoáng gặp một đôi mắt muốn làm quen. Con đường đầy thương mến dẫn em đến trường ngang qua vòm cửa sổ có hoa giấy chưa chan muộn nở, như ần dấu một nụ cười chào hỏi. Mùa hạ với những buổi sáng đầy muộn, nghe thắm nhớ những vội vã, xôn xao đã chìm lắng những câu quán quít trước cổng trường khép kín cũng đã xa. Những buổi trưa em đạp xe thông thả trên con đường ngang qua trường nhìn lớp học có cửa gương khép kín buồn bã, thêm hành lang thì chờ vơ những chiếc lá xanh mới như say, cơn mưa thì ào ào nghe một mình thật buồn. Mùa hạ là một chủ nhật dài với ngôi trường và em mong nhớ đến ngày thứ hai, ngày tựu trường ghê lắm. Bởi vì

những trang vở đầu tiên của em, lúc đó sẽ được nghe những tiếng lá vàng rơi ngoài cửa sổ lớp học. Những chiếc lá vàng của mùa thu đó.

Mùa hạ ơi... Em thương mùa hạ biết mấy vì mùa hạ đẹp và cũng là hứa hẹn với em những buổi chiều lang thang trên biển mà nghe những kỷ niệm thật gần, nhưng cũng thật xa với len lỏi dâng cao. Mùa hạ ơi, bây giờ thì ngôi trường của em đang buồn ngủ ghê lắm. Buồn như một lần giận hờn cúi mặt, vì những gì dịu dàng dần thấm nhất cũng đã xa... «Cuộc đời đó có bao lâu...» những giây phút cuối cùng nghe những triu mến ân cần vỗ về thực giãc, nhưng thôi... Mùa hạ ơi, em muốn nói thương mùa hạ thật nhiều nhưng những ngôn từ giờ đây cũng trở thành vô nghĩa... cây lá ở trên rừng thì thầm buồn và muốn đời cô đơn và lặng cảm như bao giờ...

GẤU RỪNG

những chiếc bóng vây quanh bích bông

MÙA HÈ TRÔI DẦN QUA TRONG NHỮNG CẢM NGHĨ HỒ HÙNG, bình thần của tôi. Hôm chia tay niên học cuối có bốn đứa bên nhau, nhỏ Linh dẫn mãi tôi đến nhà hân. Tôi gật lấy gật để cho nhỏ vừa lòng, chứ thực ra tôi là tỏ surlàm biếng. Nhà nhỏ xa bỏ xừ, đi xa là tôi ngại nhất trên tất cả mọi việc, tôi vội tự bào chữa mình sẽ viết thư cho nhỏ vậy. Nhỏ Lan với Sương bắt chước đòi tôi lại nhà trong mấy tháng hè, trời ơi tôi có siêng đến thế đâu, mấy bạn của tôi ơi!

Và một tuần tạm rời xa sách vở và ba nhỏ xíu yêu mến, ơi sao nhớ mấy tụi hân ghê. Nhưng cái lưới cố hữu làm kỳ đà cản mũi mỗi lần tôi có ý định diên rồ (?) là đến nhà tụi nó. Thôi đành viết thư cho mấy em bé hay nhè, tôi mua một lô bao thư với tem đề dành viết dần (nội cái vụ đi mua bao thư cũng là một khổ hình đấy nhè). Ba cái thư gửi đi với bao lời thống thiết bào chữa cho lý do vắng tăm hơi của mình, còn vài dòng thì tả cảnh cho tụi nó thương. Rồi chờ đợi. Thư tụi nó đến lễ tẻ, nhỏ Linh đến nhất nhè đang ăn cơm tôi cũng bóc ra đọc liền từ ti. Mừng ghê nơi, tôi tọt lên gác viết cái thư trả lời liền.

Chả biết có cụ nào đại mồm, đại miệng cần chúc cho tôi trong cuốn lưu bút là sẽ vui về trong mấy tháng hè mí cái Honda đỏ, để bây giờ kết quả trái ngược. Anh Tin chủ nhân chiếc xe Honda đỏ chói đã vĩnh viễn rời xa tôi trong suốt mùa hè và có lẽ trọn đời. Tôi nào có gì với anh ấy đâu, tụi bạn tôi đồn rầm lên, tôi ức nhưng không thêm cái một tí tẹo nào. Thế mà ba má tôi bắt xa anh ấy, đó cũng là điều tôi

mong ước vì tôi nào có thương anh ấy. Tuy nhiên bất cứ sự mất mát gì đối với tôi dù lớn hay nhỏ cũng mang lại ít nhiều buồn phiền. Tôi chẳng muốn dấu gì dù bạn thân, viết thư kể cho tụi nó nghe và giả vờ dọa tụi tũ. Thư tụi nó chưa kịp đến tay, tôi bị ba má la vì đòi đến nhà tụi nó, ôi tụi nó có hay thiện chí bằng vàng của tôi không? Tũ cái thân tuổi khi, tôi khóc ầm ức. Và hôm sau, trong ba bức thư gửi cho tụi nó, đầu đang cười hi hi tôi cũng dọa bỏ nhà ra đi làm thân lãng tử. Ôi, ba đứa bạn của tôi chắc đang bắn loạn ruột gan lên đây, lòng dạ tôi càng hả hê vì làm cho tụi nó một phen sợ xanh mặt.

Hôm lễ Vu Lan vừa rồi, vì mất tôi không xí xon như mọi bạn nên cái bảng thông cáo trường VAA cho nghỉ chiều hôm đó tôi không coi. Nên lúc đi học, tôi ghé qua nhà nhỏ Sương. Vừa thấy mặt tôi, dung nhan của nó đang sầu thảm (đang ngủ bị thức dậy) bỗng tươi lên như đoá hoa hướng dương ở Saigon hôm tết. Nó vỗ lấy tôi hỏi han đủ điều trách móc đủ việc. Cuối cùng cô nàng cười mím chỉ thổ lộ hỏi tôi: Sao? còn muốn đi lang thang nữa hết? Tôi ra cái điều con gái ngoan ngoan, trả lời đồng dục: Đáng lẽ tụi đi nhưng nghĩ lại thương ba má nên chưa đi. Tiền tôi ra công nhỏ đòi tôi hôm nào rủ nó lên nhà «bà» Lan. Eo ơi, má tôi có cho đi đâu mà ham, lại một lần nữa — xin Chúa tha tội cho con — tôi lại nói dối.

Lên trường, tôi thấy tinh thần hoang mang chi lạ, sao hôm nay trường vắng hoe không có một mống, hay một chiếc xe nào cả. Ông gác đàn cho hay trường nghỉ lễ, tôi vừa lái xe vừa nghĩ thầm: trường của Mỹ mà nghỉ lễ Vu Lan.

Nhưng thôi kệ, bây giờ không lẽ xách xe về, hay là rủ nhỏ Sương lên nhà Lan đi. Thế là năm phút sau tôi hiện diện trước cổng nhà Sương, nhỏ Sương cười toe khi nghe tôi nói hôm nay lễ. Tôi trách nó biết mà không kêu tôi, nó cười trừ la quên. Và tụi tôi hùng dũng lên đường đến nhà Lan, ôi con đường nắng cháy da người, Lan ơi, nhớ mang nước đá khi ta đến nhè.

Tôi chuẩn bị tinh thần chờ sự đón tiếp niềm nở của nhỏ Lan. Mà quả thật, nhỏ đứng sững một tích tắc khi thấy tôi. Vừa định thần được nhỏ đã ôm lấy tôi, cười hở cả mười cái răng. Nhỏ sợ tôi tự tử, đi hoang. Nhỏ trách tôi không thêm đến thăm nhỏ. Tôi ngồi cười và thường thức nôi chè nhà nhỏ, tráng miệng nước lạnh mát cả cổ cả răng. Khi kim đồng hồ chỉ 5 giờ 20, tôi vội giã từ vì tôi muốn về đến nhà y hệt như lúc tôi đi học vậy. Nhỏ Lan cười dặn tôi hôm nào ba

đưa đến nhà Linh chơi. Tôi nói theo điệu lững lơ con cá vàng, hôm nào ngày lễ trùng ngày tôi đi học thì hôm đó ba đưa sẽ ra đi. Vậy mà, Chúa ôi, thứ hai này lễ lao động, tôi phải làm sao đây. Đành đi vậy. Linh ơi, nhớ mang thật nhiều nước lạnh cho ta khi ta đến vì con đường tới nhà Linh xa đến với vơi.

Nhỏ Lan tưởng tôi «ái mộ» anh Tin nên an ủi tôi, nếu không phải nhỏ Lan tôi sẽ phũ tai ngay. Nhưng đó là bạn tôi vì thương tôi, sợ tôi tự tử đi hoang nên tôi cảm động. Đâu có ai biết và để ý đến một cái tên tôi nhắc trong bao nhiêu câu chuyện của bốn đứa. Tụi bạn tôi quen riêng tôi nhớ mãi tên của người ấy và tất cả những gì của người ấy,

«T, à ! Hãy nghĩ là em thương anh nhiều như cây trong rừng, nước trên thác và những nhớ mong trong em thì có thể cao bằng núi».

BÍCH BÔNG

một mùa mới

mỹ trang

MÙA HÈ ĐƯỢC LỮ HỌC TRÒ GỌI VỀ SỚM HƠN LỆ THƯỜNG, KHI chưa hoa phượng nào xuất hiện đỏ chói tương phản màu lá xanh tươi. Khi chưa một ai đánh thức lũ ve biếng lười dậy trời nhạc đầu mùa oi bức. Và nhất là khi bầu trời còn thỉnh thoảng bị mây trắng xám bao phủ đem cơn mưa nhỏ hạt về thành phố lẫn vào một ít hơi lạnh cuối xuân còn sót lại rơi rớt giữa thiên nhiên với mọi người, một vài cơn gió buổi sáng trời mưa chẳng đáng kể gì nhưng với bé thì cả một vấn đề. Eo ôi ! Rắc rối lắm. Con bé là mèo ốm nên sợ lạnh và cứ phải mặc áo len những hôm trở gió. Có nhiều hôm, chỉ vì nó mà trễ học đấy. Nay nhá, buổi sáng ngủ dậy thấy lạnh mạnh, con bé định bụng sẽ mặc áo len đi học — hình như cả tháng nay nó bị vất nằm buồn trong tủ. Chắc là nó oán ghét mùa hè lắm thì phải. Tụi bạn cứ hay chế màu áo len bé là bà già. Ấy, chính bé, bé cũng không hiểu sao mình chọn mua nó một màu len nâu buồn bã nằm chìm lẫn trong đám len tươi rực rỡ, mời gọi. Tụi bạn đem phân tích lý do của bé và kết luận: «con ni ưa sống ăn dật» Ồ ! thật là khôi hài nhưng bé cũng chẳng thêm cái với tụi bạn làm gì, mỗi người có lý lẽ riêng của mình chứ ! Tại sao cứ bắt thiên hạ theo ý mình cơ chứ ? — Lâu rồi không đụng tới, bây giờ mặc lại áo len thấy là lạ.. kỳ ghê, (hình như con bé ốm hơn mùa đông vừa

rồi, lại phải chích thuốc bổ nữa, sợ chi lạ là sợ...) Nhưng ngoài đường đâu có ai mặc áo len như bé đâu, chắc là phải cởi ra mất, con bé đâu có thích làm cái đích cho những câu chế riễu. Cái đầu óc... bé xiu như hột gà của bé (lũ bạn hay ví von như vậy) lại thêm một lối suy luận khác: «Kệ thiên hạ chứ, mình lạnh thì mình mặc, có ăn nhằm chi đến họ mô», con bé cứ phân vân mãi, cởi ra, thấy lạnh, lại mặc vào rồi cởi ra... loay hoay mà gần trễ cả giờ. Con bé quýnh quá, mặc đại vào và ôm cặp chạy... đến lớp gặp mấy người quen họ vừa trở mặt nhìn và vừa cười hỏi bé: «Này cô bé ơi ! có cần manteau nữa không, chị cho mượn nghe» làm con bé cứ muốn trốn chui ở một xó xỉnh nào cho đỡ ngượng.

Hình như những cơn gió cuối mùa mát lạnh và dư hương những ngày xuân đẹp làm thiên hạ ít ai để ý cũng như gọi về một mùa hạ lấp ló trong thiên nhiên sắp đưa tiễn xuân hồng. Chỉ có học trò tụi bé tỏ vẻ thêm cho rục rờ một mùa hè đến sớm mà thôi. Khi nghe thông cáo sắp thi đệ nhị lục cá nguyệt nhỏ bạn đã nói một câu làm con bé giật mình: «Thi xong là nghỉ hè, mau mi hí ?!» Con bé chưa bao giờ nghĩ đến một năm học nữa sắp kết thúc. Thời gian đối với bé như một câu nói vô nghĩa, lặp đi lặp lại đến nhàm tai nên chẳng lôi cuốn được sự chú ý của bé... Đề đến bây giờ, câu nói của nhỏ bạn tựa hồ tiếng động khô khan dội vào thức tỉnh đầu óc mê ngủ này và con bé thấy hoảng hốt vô lý hơn lúc nào hết khi nghĩ đến. Tháng ngày sắp tới sẽ chông chênh thêm trên bé một số tuổi phiền hà. Và cuộc sống càng phức tạp hơn lên như độ tuổi thêm. Con bé phải nhận mỗi năm. Thật vô lý khi lo sợ thời gian biến hóa mình thành xa lạ với chính mình ngày ngò hôm nào một thuở 14, 15. Bởi sợ thế không có nghĩa thời gian ngừng trôi, để về năm yên bên lề cuộc sống. Thế rồi, những tuần thi cũng vất vả qua đi. Không khí hè đã an nhiên ngự trị trong mỗi khung lớp. Không dung, con bé bỗng nhớ đến năm ngoài, sớm hơn lúc này nghĩa là vào đầu kỳ thi đệ nhị với những lo sợ, hồi hộp năm nào cũng như năm nào chỉ khác một điều tụi bé chạy loạn khi đã chuẩn bị xong cho bài vở của kỳ hai. Con bé chẳng muốn nhắc lại làm gì những ngày hè kinh khủng năm đó. Lắm chuyện đáng tủi thân làm con bé chảy nước mắt. Với con bé, nước mắt chỉ là phương tiện trút bớt những ảm ức, muộn phiền chứ chưa thể nào là một khí giới vì con bé đâu đã gây với ai một cuộc chiến để thương nào. Một mùa hạ trở về mang tới cho con bé những nhớ nhung loáng thoáng của một mùa xưa cũ. Điệu nhớ nào vừa lên ngôi trong ta. Bản nhạc nào mang khúc muộn phiền vào tâm não một thời xoã tóc. Một giọt, hai giọt... và nước mắt nào cứ chảy mãi, ảm má, mặt môi.

MỸ TRANG

phượng và mùa hè

hạ lý

BẮT ĐẦU LÀ NHỮNG NGÀY MƯA. PHƯỢNG RỰC ĐỎ TỪNG CHUỖI dưới ánh nắng ban mai hay những buổi chiều trời giăng mây xám. Nền đất trước sân trường ẩm ướt phủ đầy hoa phượng. Từng lớp, đỏ, trùng trùng, thành thang. Xác phượng năm ấy chưa gieo muện phiền và hằn vết vào tiềm thức. Chỉ biết hoa phượng đẹp và thú lắm khi ngắm phượng nở rộ trên cành. Phượng nở ngày một nhiều. Rồi phượng rơi dần dần, tả tơi trước những làn gió mạnh. Ngày nghỉ hè phượng còn trên cành, đủ để trang điểm cho những lá xanh vừa nhô lên.

Mùa hè năm sau là những khoảng cách chín mươi ngày buồn tênh. Thương quá những giòng ngày ngó của đôi bàn tay bé bỏng. Mùa hè này sẽ mơ ước chuyện gì hồi cô bé vừa tròn tuổi mơ mộng?

Ấp yêu quá những cảnh phượng. Và bỗng thấy lòng nao nao. Hồi thầy cô, hồi bạn bè, trường học có buồn không chín mươi ngày xa cách?

HẠ LÝ

tháng ngày mùa hạ

hạ đoan

NGÀY THÁNG ĐÃ RA ĐI BIÊN BIỆT KHÔNG VỀ, SÁNG NGÀY THỨC dậy thấy mình lớn thêm một chút, chỉ một chút, và lòng dần vật niềm đau.

Mùa Hạ đã về ngoài song cửa nhỏ, lá đã xanh, bông lựu đã rực đỏ nắng hè. Những lần tôi đến nhà chàng, khoảng sân im vắng và có nhiều màu xanh của lá. Tôi thích ngồi một mình bên bàn học nhỏ ngắm nhìn khóm lá ngoài vườn nhà bên cạnh, bụi tóc tiên mảnh khảnh u sầu, những tàu lá chuối xanh non xào xạt... Thường những lần như vậy chàng ngồi trên giường hút thuốc lơ đãng nhìn tôi. Đôi khi tôi

bỗng thấy buồn rầu, tôi vẽ vờ trong trí tưởng khuôn mặt người yêu cũ của chàng. Mái tóc nàng thật dài, gương mặt nàng thật tròn, má nàng hồng, và môi nàng đỏ. Tôi yêu nàng trong trí tưởng. Chắc chàng không tin lời tôi nói, và tôi đã không nói với chàng. Nhiều lần tôi muốn quên nàng đi, quên như tháng ngày ra đi biệt. Nhưng bóng hình nàng dường như đã chìm trong vô thức, chợt khi ẩn hiện vô thường, tôi muốn kể cho chàng nghe nỗi đau không có của tôi, nhưng tôi không dám bao giờ, và tôi đã tự trách mình sao vô lý. Một lần. Rồi tôi nhớ mãi. Em gặp nàng trên phố. Đôi mắt chàng long lên. Giận dữ. Và hình như xót xa. Đôi mắt mà tôi vẫn nghĩ là bóng mát một đời. Mùa Thu của Anatole France ngày còn bé tôi đã học. Thơ mộng. Buồn. Thương tiếc. Đôi mắt đẹp của chàng đã tích lũy biết bao ngày đi vắng, đã nhốt tù tôi, lúc đó sao như tôi muốn chết ngộp. Tôi bỏ chạy. Nhưng tiếng chàng đã níu kéo đôi chân tôi, ra lệnh cho tôi phải đứng lại. Trong thoáng giây, giọng chàng bỗng âu yếm. Lại đây em. Tôi hồi hộp lo sợ, và đợi chờ chàng mỉm. Nhưng không, chàng ôm tôi thật chặt, và tôi xấu hổ cúi đầu, những giọt nước mắt thay lời nói ứa ra ràn rụa. Bây giờ.

Mùa Hạ trên từng nhánh cây, sân gạch, mái nhà. Mùa Hạ và đại dương xanh ngát. Tôi nhớ những khoảng đời đã trôi qua. Mỗi mùa có một hạnh phúc. Mỗi mùa có một hương vị. Mùa Hạ lá xanh. Mùa Thu lá vàng. Tôi nhớ Mùa Hạ cũ, và tôi chợt xót xa. Nước biển mặn chát làm màu da xạm lại, niềm vui ngập tràn bờ cát trắng, bây giờ có lẽ đã vỡ tan theo từng bước đi của ngày tháng.

Mùa Hạ.

Sáng nay tôi thức dậy muộn màng. Hình như là thứ bảy. Tôi mặc áo quần xuống phố. Hôm nay người ta đón rước Đại sứ Đài Loan và ông Tổng trưởng, phố xá có vẻ tung bừng quá, những màu cờ vàng Việt Nam, những màu cờ đỏ Trung Hoa tung bay phấp phới. Nắng hạ có lẽ rực rỡ thêm lên nhờ những màu cờ. Thật lạ mắt và bỗng vui một chút trong lòng. Khu phố nhà tôi ở chỉ một mình nhà tôi là treo cờ Trung Hoa. Con bạn tôi hỏi cờ nào đẹp hơn. Tôi trả lời cờ vàng dĩ nhiên là đẹp. Nhưng không phải là tôi không yêu quê nội tôi. Hình ảnh quê nội mịt mù trong trí tưởng, những ruộng, đồng, sông, núi, những nhân vật thân yêu. Tất cả tôi đều tưởng tượng qua lời cha tôi kể, những lúc đó, tôi đã nghĩ rằng chắc là cha tôi nhớ quê hương, chắc là cha tôi ngậm ngùi ghê lắm khi kể cho lũ con nghe. Nhiều khi tôi mơ mộng tôi sẽ được về thăm quê nội. Điều ước mơ không thực tế nhưng chân tình.

Tôi với con bạn dạo phố một vòng. Thành phố bé nhỏ của chúng tôi đang hân hạnh đón rước quan khách. Tôi bỗng nhớ đến chàng thất lạc lòng. Có lẽ hình ảnh người con gái tóc dài môi đỏ đang đập vào mắt tôi, nàng đang đứng bên hè phố, một chút gì đau xót trong trái tim, tôi vô lý nhiều quá.

Tôi chia tay với con bạn để tìm chàng. Chàng đang đọc sách ở nhà hay đang ngồi quán nước? Chàng đang nghĩ đến tôi hay nghĩ đến nàng? Trong mơ hồ tôi thấy chàng ôm đàn hát bản Sombre Dimanche: «Je mourrai un dimanche où J'aurai trop souffert...»

Nhưng mà để nhớ tôi hay để than van một điều gì (?) Tôi muốn cắn ngón tay mình chảy máu. Tôi nôn nóng được gặp chàng. Tôi nhắm mắt để nghĩ đến nụ hôn. Con đường vào nhà chàng hôm nay sao đầy cát bần. Tôi nhớ quay quắt đôi mắt mùa Thu của chàng và tôi vẫn biết bây giờ là mùa Hạ.

HẠ ĐOÀN

đoản khúc nguyễn thi liên

MÙA HẠ RỒI MÙA THI CŨNG ĐÃ QUA, ANH HƯA VẬY MÀ ANH chẳng nhớ. Anh đi dưới những con đường vắng vẻ nắng vàng hoe, màn nắng râm nhạt làm buổi chiều bàng khuàng. Buổi chiều đó, anh nhớ chứ, buổi chiều ngập nỗi lòng anh với từng cánh lá me rơi.

Anh nhớ bé mặc áo vàng như ánh nắng làm anh như ngày ngất, anh quên sao được!

Thành phố bây giờ là của em, anh là con chim buồn bay qua tháp chuông cao. Buổi chiều với thành phố mưa buồn giăng, đèn đường và tất cả như nhạt nhòa sương khói. Sau lưng anh, giờ đây chỉ là dĩ vãng, là «Nghìn trùng xa cách» của Phạm Duy mà em thích.

Vâng, thôi em về, anh xin cầu chúc những bước chân em không ngỡ ngàng buồn tủi, cho ánh đèn vàng hiu hắt giờ đây sẽ là một nỗi an ủi lòng anh, em nhé. Đừng quay lại cho đến lúc anh đi, anh biết những giọt nước mắt thủy tinh mong manh ấy, sẽ làm anh quên tất cả hiện tại; hiện tại là đám rong rêu buồn tênh anh muốn vùi chôn, vùi chôn vì đôi mắt «Sầu Mây» của em, hồi em yêu dấu!

NGUYỄN THI LIÊN

ĐÔNG T.V.

TRUNG VƯƠNG THÂN YÊU

Hoa điệp vàng trải lối dưới chân, trên đại lộ Thống Nhất, buổi sáng về trường bỗng dưng dễ thương vô ngần... Đi bên em, nhỏ Tâm chỉ thấp ngang vai (thế mà nhỏ cứ đòi làm «phu quân» của em). Một lần, em nháy mắt với nhỏ Tâm, hỏi nhỏ: Bộ nhỏ con định bỏ «người tình cũ» để theo ta đó ư? Minh Tâm cười bẽn lẽn: lấy nhà người ta không sướng tí nào, nhà người chẳng bao giờ chịu tìm hiểu đạo phu thê, phu xướng phụ tùy...

Em cốc nhẹ đầu «con bé», khe khẽ ngậm vừa đủ hai đũa nghe rõ. Phải không Tâm. «Thằng chồng em nó chẳng ra gì. Tò tôm xóc đĩa nó thì chơi hoang...» Nhỏ Tâm xùng xộ: «Ê! vợ sao ăn nói vô duyên như vậy!» Em chỉ biết mỉm cười hòa hoãn. Thế mà phu quân vẫn một mực giận dỗi.

Tâm đi trước, em theo sau. Khác hẳn hình ảnh dễ thương của một «chùa Hương» ngày nào. Cũng chẳng giống bản tình ca dễ yêu mà hai đũa vẫn thích... Phu quân «thiếu nhi» của em ạ, chàng còn nông nổi và ngây thơ vô chừng, trong hai đũa, lẽ ra em có bổn phận phải che chở ủa an cho chàng...

- H. Chẳng bao giờ nghe Tâm gì cả!
- Đúng vậy, bây giờ H sẵn sàng nghe Tâm với một điều kiện...
- Không đặt điều kiện với ta. Phu xướng phụ tùy.
- Tâm đổi cho H. làm phu quân đi.
- Không đời nào.

— Chàng không thương thiếp sao !

— Đừng mong thay đổi lòng ta.

Em nhìn mái tóc ngắn mượt của nhỏ Tâm, thì thầm :

— Chàng để tóc dài ngộ nhờ lính bắt thì sao.

Phu quân có vẻ giật mình... Hai đứa đã đến cổng trường, em mùa hai gói xôi cất trong cặp...

— H. này, hôm nay nghỉ hai giờ có M. Y !

— Ta biết ?

— Vui há.

— Vui cái gì ! Nhỏ con nói bây bạ, ta đang khò phát điên lên đây...

— Đừng hòng dẫu ta, phu nhân !

Em không thèm nghe nhỏ Tâm, lặng lẽ ra xếp hàng. Chán nản vô cùng, chẳng biết hai giờ Việt văn nghỉ học sẽ làm gì. Một tình cảm nào vừa xôn xao làm em muốn ngã. Cô Y, yêu mến, đến bây giờ trong tim nhỏ của H. đã chất đầy nỗi nhớ và thương yêu cho Cô ...

— Chẳng biết nhỏ Minh Thúy có được giải văn chương không H ?

— Tôi cũng chẳng biết.

— Điên hử H ! Sao xưng tớ với Tâm.

— Có lẽ vậy !

— Hôm nay phu nhân có vẻ không được bình thường...

Em nhìn nét chữ trên bảng : Giáo sư đi chấm thi : Cô Thanh Lan, cô Lệ Tuyết, cô Mỹ Yến... Ôi hai chữ sao thân yêu vô cùng. Hôm tết, tụi lớp em có rủ nhau lại nhà cô được cô lì xì mỗi đứa năm chục kỷ niệm. Em nhớ mãi một thời làm học trò tam B2, ngồi ngoan ngoãn nghe cô giảng Sử Địa...

— H, H ! hôm nào đến nhà Tâm chơi nghe.

—

— Chờ, sao phu nhân ít nói quá vậy.

—

— Giận Tâm hử !

— Ừ, giận cho nhỏ chết luôn.

— Nói gì vậy H, sao hôm nay phu nhân... giận chừng với ta.

— Em đang buồn.

Nhỏ Tâm sửa lại mái tóc cho em :

— Chỉ vậy, nói cho Tâm nghe đi.

Em lắc đầu muốn khóc. Nếu biết thế thì nghỉ ở nhà cho xong. Bỗng dưng em nghe một khổ sở vừa trào vỡ trong hồn...

Ngồi ngoan suốt hai giờ thầy Hoàng, em như một kẻ chịu đựng vô cùng. Ta vẫn ích kỷ như vậy, hử H ? Hạnh phúc là phải chấp nhận đau khổ, sao xa người vài giờ ta đã thay đổi như vậy; nhỏ Tâm thì thầm :

— Ta bằng lòng đổi cho nhà người chức «phu quân», chịu không? Đừng buồn nữa nghe.

Em mỉm cười khi giọt nước mắt lăn nhanh. Những giờ Việt văn dễ yêu ời, cô thân mến ời, sao nỗi nhớ vẫn trào dâng không ngừng. Em cố gắng nguôi ngoai cơn buồn. Nhỏ Tâm kéo em sang thư viện.

— Chàng ngồi đây, ta trò chuyện H. ạ, sao ít khi Tâm thấy bồ cười đùa quá vậy.

. . . Tâm nói thế cũng chẳng phải. Em cũng chẳng muốn phân tích làm gì. Lá sao ngoài đường bay bay hàng loạt thật mộng mơ. . . Ta sắp xa trường yêu mất rồi. Tâm ạ, H. muốn được khóc quá chừng. Xa trường yêu là xa thầy, cô, bạn bè, là mất tất cả.

— Xin thầy Thịnh nghỉ giờ thứ năm, H. nghe !

— Tùy mấy bồ !

Tâm bồ em chạy đi tìm trưởng lớp. Một chốc nhỏ chạy về với nét hí hửng dễ thương : Đi về H. tụi mình ra thăm hàng bột chiên...

Hai đứa đi bằng băng ra ngoài, lá sao lớt dầy dưới chân...

ĐÔNG T.V.

MƯỜI LĂM ÁO LỤA

là như cánh phượng đầu mùa
em se giấy mới ép mưa xuống đời
mười lăm áo lụa tơ trời
vượt trăm kỷ niệm nhớ người dậm xa

buồn trông mấy nẻo đường về
hồn trăm cánh rụng quanh hè tuổi xưa
nón nghiêng che mấy tuổi chờ
bụi đam mê rắc như mưa ngập lòng

một mai tiếng guốc khua mòn
mùi thơm sách vở nhòa buồn lệ xanh
em về chải tóc vườn trần
nhốt dăm nhân ảnh thấp tình trên cao

CAO NHẬT QUYÊN

NGUYỄN TUẤN ANH

TRẦN LINH GIANG (Quảng Ngãi)

1) Mua Aseptol để rửa bộ phận sinh dục hàng ngày đồng thời phải uống thêm trusinh như Auréomycine hay Albamycin G.U, huyết trắng sẽ giảm.

2) Nhức mỗi 2 chân có nghĩa là đau dây thần kinh hay các bắp thịt. Nên uống Myoviton và chích Strychnal B1 Fort. Năng bơi lội rất tốt.

3) Mồ hôi có mùi khó chịu có thể được chữa trị bằng lục diệp tố: Chorophylline Sobio. Mỗi ngày uống 3 đến 4 viên.

THÚY LIÊN (Gia Định)

Ăn uống đúng giờ giấc, nhất là gắng uống ít nước, năng bơi lội, chạy, nhảy và leo dây... bụng sẽ bớt to.

MÂY LANG THANG (Phước Tuy)

1— Trên đời thường có 2 loại người. Loại thứ nhất là những người nhìn đời luôn luôn qua một lăng kính toàn hồng, đó là những kẻ lạc quan. Loại thứ hai, trái lại, rất yếm thế vì đối với họ cái gì cũng phù du. Đặc biệt các cô cậu mới lớn hay vui buồn thất thường. Tình trạng này là nét đặc thù của tuổi dậy thì. Cháu nên dành phần lớn thì giờ vào việc học hành và trau dồi nữ công chắc chắn sẽ xua đuổi được những ý tưởng đen tối.

2— Một ống thuốc mỡ Vaseline rất nhẹ tiện dùng để thoa môi hay da tay sẽ giúp cháu toại nguyện về sự mềm mại, mịn màng do thuốc này đem lại cho làn da.

THU HÀ (Saigon)

Cháu hãy dùng dung dịch Nitrate D'Argent hay Collomack để bôi vào các mụn cơm cho rụng. Nếu không kết quả tốt chắc cháu phải tới nhờ y sĩ đốt điện.

CHÂU HÙNG (Saigon)

Trong tình trạng bình thường hễ cứ cầm đến quyển sách học là mắt dip lại thì đó là triệu chứng không chối cãi được của bệnh «lười nặng». Trái lại, sự buồn ngủ báo hiệu tình trạng suy nhược cơ thể. Tạm uống Tigrinan và Strongéol để tránh vỏ chuối kỳ thi cuối năm.

HOÀNG NGUYỆT THANH (Đà Lạt)
Chiều cao 1m50 ở tuổi 15 không phải là lùn. Sống trên cao nguyên nhờ khí hậu tốt, ăn được nên cháu có hơi mập nhưng không đáng lo.

2— Răng loạt 2 đã bị sún và đen lại chứng tỏ bệnh sâu răng đã khá nặng. Rán kiêng đồ ngọt, chăm sóc vệ sinh răng miệng bằng cách dùng kem đánh răng có chứa Fluor và diệp lục tố (Chlorophylle) Tốt nhất là mua ở tiệm thuốc Âu Mỹ Pâte Gingivale đặc biệt trị sâu răng. Cũng phải tới nhờ nha sĩ chữa và trám các răng sâu, vì để lâu cả hàm răng sẽ bị lây.

NGUYỄN BÌNH DƯƠNG (Pleiku)

1— Gammalon, Cervotonic, Glutalam... là những thuốc bổ óc tin cậy được.

2— Hãy dùng thuốc mỡ Fongé-ryl để bôi sẽ thấy bớt ngứa. Tuy nhiên nên uống thêm Delta Cortril, Allergina.

3— Với chiều cao 1m71 chỉ có sức nặng 65 kg trở lên mới cân đối.

4— Thuốc an thần Pertranquil chẳng hạn sẽ giúp ta tránh được các giấc mộng mơ vẩn. Nên chích thêm Strychnine và uống Strongé-nol.

5— Hãy dùng cau khô chà răng cho hết lớp cáu vàng do khói thuốc sinh ra. Cũng có thể dùng bột đá bọt.

TRẦN VĂN DIỆU (Bình Định)

Bệnh trứng cá ở da mặt có rất

nhiều trạng thái từ nhẹ nhất là những hạt nhỏ lấm tấm tới các mụn lớn bằng đầu đũa mừng mủ như những mụn đã làm cậu buồn từ mấy năm nay.

Muốn điều trị phải kiên nhẫn. Ăn nhẹ: ít thịt, mỡ, không rượu, ớt, hạt tiêu. Nhai chậm và kỹ cốt tránh táo bón.

Sáng sớm uống 1/2 ly dung dịch Bourget (10 ngày liền mỗi tháng), uống thêm sinh tố C (3gr mỗi ngày) Cystine, Distilbene hay Gonadotrophine Sérique. Phải dùng cả trư sinh Auréomycine, Terramycine, Érythromycine v.v..

Lấy 1 cây kim hồ lửa rồi chọc vào các mụn cho mủ chảy ra. Sau đó xức Dénisoline hay Pâte De Lactacyd Soufré. Sau 1 tháng nhờ báo kết quả cho tôi hay.

QUANG HUY (Phú Giáo)

Chắc chắn cháu không thường xuyên theo dõi trang «Bệnh mới lớn» trên tuần báo này vì lẽ chú đã mách cận kề rất nhiều lần cách điều trị bệnh lang ben (Vitiligo). Tuy nhiên ý cháu muốn là trời muốn nên chú phải tuân lệnh. Hãy dùng Essence de Bergamote hòa 25% trong rượu cồn 90° hay Eau de Cologne để thoa các phần da bị ăn trắng rồi phơi nắng hàng ngày và càng ngày càng lâu hơn. Uống thêm mỗi ngày chừng 4 viên Ammiodine. Có thể chạy tia tử ngoại (U-V). Vitamine H cũng rất tốt.

NGUYỄN THẾ

làm việc ngân hàng

Làm việc tại ngân hàng có cần thiết phải biết đánh máy và giỏi một sinh ngữ (Anh, Pháp) không ?

GIA LONG (Cam Ranh)

Làm việc tại ngân hàng tức là làm trong lãnh vực kinh doanh lấy sự hữu hiệu, năng suất cao làm cốt yếu. Vì vậy càng biết nhiều càng tốt. Và lại đánh máy bây giờ là một khả năng cần thiết cho mọi người, ai cũng nên biết. Vào làm ngân hàng, nếu không xin đích danh làm thư ký đánh máy, thì không nhất thiết phải biết đánh máy. Nhưng nếu biết thì có thêm yếu tố thuận lợi để được tuyển dụng hơn và thường ngân hàng có cho hưởng thêm phụ cấp nếu nhân viên biết đánh máy, tốc ký hay sinh ngữ.

Về sinh ngữ thì cần thiết hơn vì hoạt động ngân hàng phải liên lạc

nhiều với các cơ quan và khách hàng ngoại quốc.

KBC

1— Xin dịch bài « Il pleut dans mon coeur... » của Verlaine ra Việt ngữ.

2— Đêm 13 rạng 14 tháng 2 năm Bình Thân nhằm ngày mấy Dương lịch ?

3— Số KBC nhỏ nhất và lớn nhất hiện nay ?

UYÊN (KT)

1— Xin em cảm phiền. Anh đã có dịp thú nhận dịch rất yếu. Dịch thơ ngoại quốc thì hoàn toàn không dám.

2— Nếu là Bình Thân năm nay mười bảy tuổi Tây thì đêm 13 rạng ngày 14 tháng 2 năm Bình Thân nhằm ngày 25 tháng 3 năm 1956.

3— Đã tính liên lạc với Cục Quản Bưu hởi cho em các số KBC, sau nghĩ lại gặp phải bí mật quân sự thì phiền lắm. Chắc em cũng chẳng cần biết lắm, tò mò chơi thôi phải không ?

chào các bồ !

1— Xin cho biết « Tous les Copains » do ai làm chủ ? Là báo tuần hay báo tháng ?

2— Muốn theo dõi báo này thì liên lạc ở đâu ?

THỤY DUNG (Pleiku)

1— Chắc em muốn hỏi về báo « Salut les copains ! » vì không có

báo « Tous les copains ».

Nếu em muốn hỏi « chủ » của tờ báo đó, nghĩa là người bỏ tiền ra làm tờ báo đó thì anh chịu không trả lời được. Vì hiện nay các cơ sở kinh doanh lớn trên thế giới thường do các nhà tư bản bỏ tiền ra tài trợ qua hình thức các hội buôn, các công ty nặc danh... rất ít người đứng tên. Trường hợp báo « Salut, les Copains ! » chẳng hạn, người đứng tên Giám đốc hay Chủ bút chỉ là người làm việc lấy lương chứ không phải là « chủ ».

Giám đốc kiêm Chủ bút của báo « Salut, les Copains » là ông Daniel Filipacchi.

« Salut, les Copains ! » là báo tháng.

2— Các tiệm sách lớn tại Saigon đều có bán « Salut, les Copains ! ». Em có thể liên lạc mua tại các tiệm Xuân Thu (đường Tự Do, SG), Khai Trí (đường Lê Lợi, SG), Tự Lực (đường Lê Lợi, SG), Lê Phan (đường Lê Lợi SG).

tình yêu

● Một phụ nữ đang yêu không sợ địa ngục, vì hiện đang không làm nàng thêm buồn.

ANATOLE FRANCE

● Tình yêu và nhà thơ đều muốn có thảm đẹp trải lên bàn thờ của mình.

H. BALZAC

● Tình yêu càng mãnh liệt bao nhiêu, sự buồn phiền càng dễ dợt bấy nhiêu.

???

● Yêu nhau lắm cắn nhau đau.

TỤC NGŨ VIỆT NAM

● Yêu tức là kỷ kết nỗi đau khổ.

COTTIN

● Đời không tình yêu cũng như năm không có mùa xuân.

TỤC NGŨ THỤY ĐIỂN

● Về tình cảm chỉ có luật lệ duy nhất là gây hạnh phúc cho những người mình yêu.

STENDHAL

● Về tình yêu cũng như trong tiệm ăn, người ta chọn lựa thực đơn thật lâu rồi chỉ thèm ăn món ở bàn người khác.

ANDRÉ LUGUET

● Tình yêu con người chỉ khác sự động tình của loài vật nhờ hai hành động cao cả: sự mơ mộng và một nụ hôn.

P. LOUYS

● Trong tình yêu cái mà người ta không nói lên lại là những cái người ta chú ý nghe hơn hết.

RENÉ BOYLESUE

giới thiệu những cây bút

Tuần này TN giới thiệu một cây bút áo trắng, rất dễ thương. Dễ thương từng tiếng nói và dễ thương từng chữ viết. Chữ viết của Hải tròn trĩnh trông « ngon » như một viên kẹo. Văn Hải viết là chất kẹo đó tan ra. Ngọt ngào, đậm thắm, dễ thương. Đọc « Giọt sương mềm » ta tưởng tượng ra được những nhân vật của nàng, anh của em mùa đông hay anh của em chim nhỏ và khung cảnh của họ đang nắm tay nhau, đang thở và đang chuyện trò nhỏ nhẹ là một khung cảnh hết sức « mềm » hết sức « tĩnh » và hết sức dễ thương. Có một tình từ dễ thương được nhắc lại nhiều lần ở đây, ý nghĩa là như thế, để dành riêng cho Hải và những chữ mà nàng viết.

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

T.N. Hải Dương là một cây bút rất quen tên với bạn ngọc, Hải Dương cho bạn ngọc biết rõ hơn về Hải Dương ; « vài dòng tiểu sử » chẳng hạn.

VTHD : Nói về « tiểu sử » của mình thì Hải ngại quá. Vì Hải chỉ có gì để nói cả. Nhưng thôi, Hải cũng nói. Hải tên thật là Vũ Thị Hải, sinh ngày 20-04-1955 tại Saigon. Hiện học 12A tại trường Lê Bảo Tịnh, sửa soạn thi Bac II tháng sáu tới đây.

T.N : Hải Dương bắt đầu viết từ năm nào. Còn nhớ tên bài đăng báo đầu tiên chứ ? Cảm tưởng khi đó chắc là . . .

VTHD : Bài văn đầu tiên được đăng của Hải là bài « Thư cho bu ». Năm đó Hải học đệ tứ. Khi thấy tên mình, bài mình trên báo, Hải vui

ghê. Run lên và biết rõ, mặt mình lúc đó nóng bừng vì . . . thẹn. Hải chỉ sợ bạn bè người thân, nhất là ba mẹ, biết Hải viết văn như vậy thì cười chết. Nhưng Hải vẫn khoe ba mẹ, mặc dầu biết rằng mắc cỡ lắm.

T.N : Hải Dương có kỷ niệm nào « sáu đậm » khi viết văn muốn kể với bạn ngọc không ?

VTHD : Kỷ niệm của Hải thật nhiều. Với bạn bè, người thân và nhất là tuổi ấu thời. Tuy nhiên, Hải thương nhất tuổi 16, 17 của Hải với trăm ngàn nỗi vui, phải gọi là « hạnh phúc mỏng . . . ». Bây giờ thì xa. Hải thương kỷ niệm.

T.N : Hải Dương có nghĩ rằng mình sẽ trở thành nhà văn nữ nổi tiếng. Thỉnh thoảng nhìn lại những bài mình đã viết, Hải Dương thấy thế nào ?

VTHD : Hải không bao giờ và chưa bao giờ nghĩ rằng Hải thích được trở thành nhà văn nữ. Hải viết theo nỗi buồn, nỗi vui như Hải viết theo từng mùa từng tiết của riêng Hải. Nhiều khi xét lại. Hải thấy mình viết sao tệ quá, nên chả bao giờ Hải nghĩ, mình sẽ là văn sĩ, dẫu Hải thích làm văn sĩ.

T.N : Hải Dương có những ước mơ gì, và dự tính gì cho tương lai chưa, cho các bạn biết với. Cảm ơn Hải Dương.

VTHD : Hải mơ ước nhiều lắm cơ. Những mơ ước nhỏ bé và hiền hòa mà Hải biết rồi mai, rồi một sẽ vỡ nhòa vỡ nát. Đó là ước mơ của trái tim. Tuyệt vời và thánh thiện. Hải thương những mơ ước đó. Thương và tội nghiệp. Còn ước mơ của đời sống thật, Hải mơ ước quê hương hòa bình, Hải theo ba mẹ về Bắc thăm quê hương Nội, Ngoại ; học thành tài góp phần xây dựng quê hương.

Trong những cố gắng mới Tuổi Ngọc luôn luôn hướng về các bạn ngọc, những người bạn đã cùng đường đi những năm qua và sẽ còn tiếp tục nắm tay trong những ngày sắp tới. Giới thiệu những cây bút Tuổi Ngọc, đó là một phần trong những cố gắng của chúng tôi. Tuổi Ngọc sẽ tiếp tục trong các chương trình kế tiếp như giới các nhóm, các thi văn đoàn. Hoặc có thể là giới thiệu những cây cọ, những tiếng hát Tuổi Ngọc khi có dịp.

Anh yêu dấu, tối nay trước khi em đi học bài cho ngày thứ bảy, những lớp sương mờ đục đã bắt đầu giăng đầy phố nhỏ. Những cột đèn đường đứng co ro tỏa ánh sáng buồn hiu hắt. Những nhánh cây ở trên cao đan tay tìm hơi ấm. Trời lạnh quá anh ơi. Gió se se trên da, trên môi trên mắt. Em co người trong chiếc ghế. Lạnh phát khiếp. Giá có anh ở đây, thì anh lại bảo em hơi tí là kêu, là than. Rồi anh còn bảo làm nũng, bắt anh mở ngăn kéo lấy chiếc áo len. Trời chưa lạnh bằng Đà Lạt. Anh còn cởi trần đây này. Chả cần mặc áo sơ mi hay mai ỏ. Chì chưa. Đầu có như em. Đúng là con mèo. Em cười ngoan, những sợi tóc ngắn kéo ngang môi, ngậm ngọt ngào giữa hai hàm răng. Ủi giời, anh khoe bộ ngực ô mê ga đấy hử. Thấy hết cả ba mươi sáu cái xương sườn của anh đang run vì lạnh: Ôi chao, anh của em đấy, anh yêu dấu của em đấy. Lực sĩ của thế kỷ thứ hai mươi mốt. Phải không cơ ạ. Delice mê anh chàng lực sĩ đoạt giải vận hội, không giúp bố bán hàng, xa bố, quên cả thằng em để theo anh chàng lực sĩ dự tất cả các cuộc đua. Còn anh ấy à. Giỏi ơi, chẳng ai mê. Cả đến con sâu con kiến ở ngoài cũng ghét. Thế mà có người lại nói với anh. Anh ạ, hôm nay em bỏ sách vở, bỏ bài học một buổi... Anh ạ, lúc tối em chả ngủ được... Lạ ghê nhỉ. Em cười chum môi. Ôi chao then. Còn khuya mới có người nói anh như thế. Còn khuya, anh ạ. Em còn nhớ, anh bảo hôm nay anh xem bài và hỏi em một chút về bài học: Trời ơi, em đang lười mà anh không trả lời được. Anh lấy thước kẻ vào tay. Đau em lắm anh ơi, em khóc. Lại lười bừa của con gái. Cái gì cũng khóc. Sao mà ghét thế cơ chứ. Em đâu có thích khóc. Tại ông trời bắt như vậy anh ạ. Khóc trông buồn bã lắm hử anh. Anh lấy một cuốn vở trên bàn học

Anh ạ, hôm nay trời lạnh, trời đổi mơ-nuy, trời thay áo mới cho quả đất, anh phải cho em chơi một tí chứ. Em lười như con mèo mùa đông. Em là em. Con mèo là con mèo. Em đâu phải là con mèo. Em khép hai bàn tay để trong lòng. Em lười như em mùa đông. Gió lạnh chạy vào phòng, len vào tóc, vào tai vào mắt vào da thịt rồi anh ơi. Gió lạnh lướt mạnh lên sách vở, lên tay anh, lên tay em. Ôi chao lạnh quá. Cánh ri-đô gọn sóng lần tần. Em bắt anh lấy cho em chiếc áo len. Chiếc áo len xanh. Chiếc áo len này của Công chúa. Công chúa em mùa đông. Anh là anh hầu cận, suốt đời ở bên Công chúa, em nhỏ. Em nghiêng đầu. Thế thì anh hầu cận mặc áo len cho em Công chúa đi. Trời mùa lạnh, anh hầu cận phải có bồn phận săn sóc em Công chúa. Dieu me l'a dit. Anh vâng lời kéo trời phật dày xa Công chúa.

Có thể mà em cũng buồn. Tại em, chỉ nhớ. Em đứng ở cửa, khung kính loáng thoáng bóng đèn. Lạnh ơi là lạnh. Ở phía xa, xa hơn, sương đã dày đặc. Chả có anh ở đây để lấy áo len cho em mặc. Em buồn. Ông trời không phật dày anh hầu cận xa Công chúa. Định mệnh đã bắt chúng ta xa nhau. Hai vì sao nhỏ tội tình. Em chả buồn tìm áo len mùa nào. Những giọt nước mắt buồn hiu lán dài trên má. Anh của em mùa đông,

Anh yêu dấu, buổi chiều được nghỉ học hai tiếng, em đi lên nhà nguyện. Mưa từng hạt nhỏ đan sợi trong không. Con đường ủ kín hơi lạnh. Những chiếc lá ướt sũng nước rũ xuống nom thật buồn. Anh lại chả nói với em, ngát hương thời gian, khi đi qua những hàng lá thấp. Em chỉ tội cho những con chim nhỏ, anh ạ. Chả biết chúng bay đi đâu mất rồi, anh nhỉ. Anh chỉ lên nóc nhà nguyện. Cái cửa sổ hình cong đó hử anh. Ủi nhỉ. Cái cửa sổ nhỏ màu xanh da trời ở trên cao. Có những con chim nhỏ núp mưa, trốn mưa. Tội nghiệp. Anh chỉ thương con chim nhỏ đang núp bên anh đây nè. Ờ, em mở tròn con mắt. Biết chưa, em chim nhỏ. Em lắc đầu. Em chả biết, anh ạ. Ôi chao, em của anh. Em của anh, yêu dấu. Những hạt mưa nặng trĩu rơi từ trên lá xuống vai anh, xuống vai em. Tóc em chim ướt hết. Tóc anh ướt hết. Tội nghiệp. Coi chừng em chim bị ốm. Em thích đi dưới trời mưa, dưới hàng lá ướt sũng nước. Anh ạ. Nhưng em bị ốm. Em chả sợ. Em chả sợ ốm. Anh hái cho em những cành hoa màu vàng dọc bên lề. Cho em chim. Em cười hân hoan. Mi nhè. Em hôn nhẹ những cành hoa vàng. Thương yêu đầy lòng. Thương yêu đầy mắt. Anh là anh quét vườn, ngày ngày săn sóc những cây ước mơ. Cho đầy. Cho

đầy. Đem dâng loài chim nhỏ trái hạnh phúc tuyệt vời. Nếu chẳng khéo, đợi một mùa cây ước mơ không nở hoa kết trái, anh quét vườn sẽ mãi mãi mất loài chim nhỏ, xa rời vườn thơ yêu dấu. Điều mẹ l'a d'it. Thương để sẽ đầy anh như thế. Em chim nhỏ của anh. Anh ạ, nếu em biết, Thương để đã bắt phạt anh xa em khi anh phạm tội của người, thì em sẽ quì dưới chân người mà khóc, mà van xin cầu khẩn. Như em có những lần nhỏ lệ khi một mình trong nhà nguyện thánh thang, giữa hàng nến trắng. Em sẽ van xin Thương để cho anh giữ vườn ở gần bên loài chim nhỏ, dấu anh không bao giờ làm tròn điều người dạy. Bởi em hiểu, anh nào muốn thế...

Em ngơ ngẩn đi giữa hai hàng cây. Những chùm hoa vàng mùa này không nở. Những giọt nước mưa nặng trĩu rơi xuống. Tóc em ướt mềm. Em khóc lặng câm. Những con chim nhỏ bay ngơ ngác trong hơi lạnh buổi chiều. Tội nghiệp. Cây ước mơ xa xưa mang anh đi vĩnh viễn. Lời em nhỏ bé nên chẳng bao giờ người nghe. Vườn yêu dấu xưa buồn bã. Em gọi âm thầm. Anh của em chim nhỏ.

Anh yêu dấu, buổi chiều ở ngoài biển. Minh em lang thang giữa hai hàng cây xanh lá. Con đường nằm im nghe ngóng. Sóng biển vỗ rì rào ở phía dưới chân núi. Nghe buồn ơi là buồn, anh ạ. Anh cười, đôi mắt sáng long lanh, như sao. Em cười nghiêng đầu. Em sao nhỏ đầu hỏ anh. Chắc lạc mất rồi anh nhỉ. Em sao đang ở bên anh đây nè. Em sao đang nghiêng mặt soi gương đó, thấy không. Ôi chao. Chắc thế, anh nhỉ. Nặng nhẩy lao xao trên con đường. Anh chỉ ra khơi cho em thấy. Mặt biển như chiếc khăn lụa màu xanh được người ta phoi ra nắng. Anh thương biển không cơ. Anh ơi, mình xuống bãi bắt còng, anh nhé. Anh nghiêng đầu hỏi em. Em tên là gì nhỉ. Em tên là Em, anh ạ. Em là biển. Biển nhỏ, dễ thương chứ. Biển nhỏ có xanh không hỏ anh? Xanh lắm, biển nhỏ ạ. Biển nhỏ xấu lắm, anh có thương không cơ. Anh thương chứ. Em của anh, yêu dấu. Anh thương biển nhỏ vô cùng. Thương, từng chút từng chút. Biết không hỏ? Em lắc đầu, hai bím tóc ngắn lung linh. Em chẳng biết anh ạ, Ôi những con chim biển bay ở phía xa khơi. Trông đẹp quá anh ơi. Chim này chỉ ở biển thôi, anh nhỉ. Tại chúng thương biển, em ạ. Anh giống những con chim này nè. Suốt đời thương biển suốt đời nhớ biển. Nếu em hóa kiếp là biển... Anh là chim nhé. Kiếp xưa mình như vậy hỏ anh.Ừ, bà tiên nhân hậu biết biển buồn, biết chim khóc nên biến chim là

anh, biển là em. Em biển thương chim không. Thương chứ. Thương nhiều hay ít Em dơ hai bàn tay nhỏ. Này nhé thương chim biển ngón một ngón hai. Thương hết cả hai bàn tay. Thương chim biển đầy tim. Chịu nhé. Anh cười. Ôi chao biển nhỏ yêu dấu...

Những chiếc lá vàng úa rơi buồn bã. Anh ạ, em không thấy những con chim biển về đây từ một góc trời nào. Gió vẫn tới từ muôn phương. Biển vẫn xanh, anh ạ. Nếu có một phút nào, anh biết em đang đứng ở đây, bên ghềnh đá nhỏ Nhìn ra biển tìm những gì đã mất. Và nước mắt chưa rơi, thì anh sẽ khóc. Anh bảo chim chẳng bao giờ ra biển. Em biết anh muốn thế, muốn thế suốt đời. Nhưng em hiểu, nghĩa chia xa mệnh mỏng, là một phần ta xa cách. Anh của biển nhỏ. Biển nhỏ u trầm. Anh yêu dấu, những còng cỏ non bồng vươn cao vươn cao. Em cũng cao nữa, anh nhỉ. Chao ơi, em chỉ nhỏ bằng ngón tay út anh thôi đấy. Thế hỏ. Trời lạnh run. Anh quấn chiếc khăn vào cổ cho em. Những hạt sương mềm lỏng lánh, còn ngủ yên trên những còng lá dài. Em xuýt xoa. Úi xời ơi, trời lạnh. Anh xem hai bàn tay em này. Chao ơi tội nghiệp em quá. Em ủ hai bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh. Lạnh chỉ mà lạnh dữ. Đi học như thế này, có ngày em bị ốm .. Ta đi lang thang qua từng đồi cỏ. Đồi rộng thênh. Cỏ nghiêng mình đón bước. Ta đi tung tăng trong sương. Hơi lạnh bay trên từng hơi thở. Hạnh phúc mỏng sườn ảm vội vàng... Những bước chân nhỏ quẩn quít. Ta cười. Ta thở. Hơi bay thoát trên môi. Ôi em yêu dấu của anh. Lát nữa, mặt trời lên cao, lên cao. Anh đem cho em một cành hồng. Hồng gì cơ. Hồng nhung. Đẹp quá. Nhưng gai cắm đau tay. Anh cầm cho em. Anh bỏ đi những nhánh gai dài. Này em, yêu dấu... Anh ạ, buổi tối em chẳng ngủ được anh ơi.

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

Chủ tiệm
KIẾN VÀNG

Quản lý
KIẾN C. CĂNG

KÍNH THƯA QUÝ VỊ, DÙ TÌNH TRẠNG LÀM ĂN KHÓ KHĂN CỦA TIỆM PHẢI THU HẸP LẠI, NHƯNG VẪN Y NGUYÊN TÒN CHỈ CŨ. NGHĨA LÀ VẪN BUÔN BÁN ĐẦY ĐỦ TỪ CON VI TRÙNG CHO ĐẾN CON VƯỜI TỪ NỤ CƯỜI CHO ĐẾN GIỌT NƯỚC MẮT.

thật thà

Một anh chàng thật thà bước vào phòng một nhà phân tâm học nổi tiếng.

Ông này cho biết :

— Tôi báo trước là tiền xem rất đắt. Đến 10.000 đồng.

— Thưa, tôi biết.

— Và ông chỉ được hỏi 2 câu thôi.

— Mười ngàn mà chỉ được 2 câu hỏi, ông có thấy đắt không ?

— Có lẽ. Bây giờ ông tiếp tục hỏi câu thứ nhì . . .

cao thủ

Một hành khách ngồi trên taxi, chạy được gần hết quãng đường, người đó mới biết mình đã quên cái bóp ở nhà. Đến nơi, ông bước xuống xe và bảo với tài xế (một tên ma lanh) :

— Anh phụ tìm hộ tôi cái ví tiền để trong hộp xe.

Chưa dứt lời, anh tài xế cho taxi vọt chạy thẳng.

N.L.
(TVBVN)

hermann hesse (1877-1962)

Văn hào và là thi sĩ Đức, Hermann Hesse sinh tại Swabia thuộc miền Nam nước Đức, ngày 2 tháng 7 năm 1877 trong một gia đình truyền giáo Tin Lành.

Thuở thiếu thời, ông đã nổi loạn chống lại cái không khí cứng ngắt của gia đình và học đường bằng cách bỏ nhà ra đi. Đời sống hay xúc động của Hesse đã ném ông vào một cuộc tranh đấu với tập tục cũ và xã hội trưởng giả, công thức. Hesse được coi là người nhiệt thành, thẳng thắn đề xướng triết lý « tự hiểu mình » để chống lại sự đè nén cực kỳ của công thức chủ nghĩa mà xã hội đương thời cưỡng chế. Các tác phẩm chính của ông gồm :

— Tác phẩm Demian (1919) là một quyển Thánh kinh cho cả thế hệ thanh niên Đức.

— Steppenwolf (1927).

— Die Morqenlandfahrt.

— Frieden und Krieg.

— Unter Rad.

— Peter Camenzind.

— Narziss und Goldmund (his greatest novel). Cuốn sau này được báo New York Times cho là cuốn tiểu thuyết vĩ đại nhất của ông.

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi, khi nào thì gọi là « gài số de ». Trong một cuộc chạy đua, trên tình trường, phải chăng đó là giây phút thâm nhất của ta chăng ?

LÍNH TÀU BÒ

ĐÁP : Trường hợp phải « gài số de » kể như là chào thua. Thua nó đi với thâm. Song chuyện đó cũng thường tình thôi. Biết tiến biết thoái là còn biết mình biết người là thế nào cũng phải có lần thắng lớn. Mà này, nếu là tàu bò, không biết « số de » nó ra sao nhỉ, bạn nhỉ.

VẤN : Kiến Vàng ơi ơi . . . trong thời gian ăn chay mà cho người ta của mình . . . hôn thì như vậy có « bất hợp lệ » không ? và Trời Phật có « tha thứ » không hả Kiến Vàng ?

CHỊ MẾN

ĐÁP : K.V. có tìm gặp một vị Thượng tọa và một vị Linh mục đề nhờ cố vấn, thì chỉ được trả lời leanh quanh : Ăn chay thì cấm ăn thịt. Còn chuyện tha thứ nữa à, đề phải chờ ta lên niết bàn hỏi lại cái đã.

Quý bạn nghĩ hè
ở nhà làm gì ?
Hãy tìm đọc ngay
HẠ O'I, cuốn truyện
mới nhất của Duyên
Anh đã phát hành
khắp nước.

bắt tật húi cua

1. LẤY TAY SỜ MŨI :

Trước một vấn đề khó xử đang đòi hỏi một quyết định, một chỉ thị. Bạn thường do dự suy nghĩ, bạn hãy lấy tay sờ mũi. Bạn là người chịu suy nghĩ và khôn ngoan. Nhưng đó cũng là người hay áy náy và dễ lo sợ.

2. VỪA NÓI CHUYỆN, VỪA SỜ GÁY :

Nếu thấy một người hay sờ gáy, mân mê chân tóc, đó là loại người nhút nhát. Phản ứng của họ là sợ không dám lấn xả vào một việc, dễ thối lui trước những việc khó khăn, vì quá sợ thất bại.

3. LẤY TAY NÓI CỎ ÁO SỜ MI :

Nếu gặp một người hay có cử chỉ đó, thì kịp tốc nên biết, họ là người có gì trục trặc trong đời sống tinh thần. Vì họ là người kiêu căng, thiếu thực tế, hay khoe khoang. Họ cứ nghĩ rằng mình là thiên tài bị bỏ quên.

4. HAI BÀN TAY HAY XOA NHAU :

Đây là tâm trạng của người hay hoáy, hay sợ bị mất điều kiện sống, sợ mất an ninh trong xã hội, sợ bị khiển trách, bị hiểu lầm.

5. HAY NÓI RỘNG NÚT THẬT CÀ VẠT :

Húi cua này là loại người quá đề ý đến hình thức bề ngoài. Chỉ sợ người ta chê bai cách ăn mặc của mình.

NGUYỆT QUÊ

tục lệ hay ho

Ở lối vào các Công Viên Quebec bên Gia Nã Đại, người ta đưa cho du khách một cái bao nhỏ để đựng rác. Có đánh số mà du khách phải trả lại cho người gác khi đi ra.

Mỗi tuần một lần, một số được rút thăm, và kẻ trúng số sẽ được đi nghỉ mát cuối tuần khỏi trả tiền.

NGÔ QUÍ SINH (cóp)

một «mốt» quảng cáo

Một hôm vua hề Charlie Chaplin vào 1 hiệu bán keo. Chàng thấy 1 đồng đô la nằm trên sàn cửa, rồi giả vờ làm rách khăn tay trên đồng tiền đó và cúi xuống nhặt; nhưng đồng tiền bị dính quá chui vào sàn, gỡ mãi không ra, Charlie định đứng dậy thì một cô bán hàng trông thấy được, bảo :

— Như ông thấy đó, keo của bọn hiệu rất tốt...

NHỊ LANG (TVĐVN)

vua trị vì lâu nhất

Vị vua chiếm kỷ lục trị vì lâu nhất là vua Pepi II thuộc triều đại Pharaon ở Ai Cập, Triều đại vua này bắt đầu từ năm 2272 trước Tây lịch, khi đó nhà vua chỉ có 5 tuổi. Ông vua này trị vì hơn 91 năm trời.

vua trị vì ngắn nhất

Kỷ lục trị vì ngắn nhất nhân loại thuộc về vua Louis Antoine (danh hiệu là Louis 15) tại Pháp. Ông vua này lên ngôi đúng 15 phút vừa đủ thì giờ ký bản văn nhường ngôi cho Charles X.

ca dao tình yêu

— « Anh về đề áo lại đây.

Đề khuya em đắp gió tây lạnh lòng ».

— « Lạnh lùng lấy mừng mà đáp.

Đề áo anh về cho tới xứ anh »

— « Khoan ! Khoan ! Buông áo em ra.

Đề em đi bán kẹo hoa nó tàn ».

— « Hoa tàn mặc kệ hoa tàn

Bao nhiêu lá rụng anh thương nàng bấy nhiêu ».

— « Đưa tay anh ngắt ngọn ngò.

Thương em đứt ruột giả đồ ngó lơ ».

TRƯƠNG THỊ (nghe lóm)

điều đáng ghi nhớ

— Một nội thương tâm chung cho loài người là khi hiểu được

tình của cha mẹ thì cha mẹ thường đã khuất bóng.

— Sống là lo âu, là luyến tiếc dĩ vãng, bất mãn với hiện tại, và cố gắng đi đến một tương lai đẹp hơn nhưng khi tương lai ấy đến, nó cũng chỉ là một hiện tại đầy thiếu sót như trăm ngàn hiện tại đã trôi qua...

SCHOPENHAUER

Sự sống là tặng vật của thiên nhiên, nhưng một đời sống tốt đẹp lại là tặng vật của trí khôn.

CÁCH NGÔN LA TINH

Anh muốn vui sướng trong chốc lát ? Anh cứ trả thù. Anh muốn yên vui mãi ? Anh nên tha thứ.

LACORDAIRE

vua trẻ nhất

Kỷ lục về vua trẻ nhất trong số các vua chúa trên thế giới do vua Henry VI (nước Anh) chiếm. Ông vua này lên ngôi khi chưa đầy 9 tháng.

HƯƠNG RỪNG (ghi)

luôn luôn mang
màu sắc mới để
hợp với mọi mùa,
mọi giới.

TUỔI NGỌC 106
với chủ đề : GỬI

TẶNG NHỮNG HẠT MƯA MÙA
MỚI hay ho khó tả xiết.

truyện dài MƯỜNG MÁN

Đôi mắt người thanh niên bao la trải dài hết chiều dài và chiều ngang cánh đồng, tôi sẽ kín đáo lồng sau hình dáng những đám mây đôi mắt tôi dõi theo từng bước rong chơi của anh. Để làm chi? Ai biết! Không dung, tôi muốn mình biến thành họa sĩ ghê gớm! Tôi sẽ vẽ hết những khuôn mặt yêu kiều mủm mỉm của đám nhỏ bạn và, mặc dù người thanh niên không yêu cầu, tôi cũng vẽ khuôn mặt (hẳn là xinh đẹp) của Ai Cơ, em gái anh. Liệu tôi có đủ tài để vẽ hết những người thân yêu quanh tôi không? Vẽ tôi khăn quàng áo lụa, ngồi cạp bấp nướng bên chị Hải Cát, chắc là tuyệt diệu. Vẽ tôi hi hửng cầm chiếc dù trái sừng buộc Thiên linh chuỗi, tung qua trường bạn. Vẽ tôi đi đứng nằm ngồi giữa những ngày hồng hoang này. Vẽ tôi, vẽ người, vẽ tất cả. Nhưng, tôi vừa sợ nhớ, cái tài vẽ vời của tôi thật là thảm hại: Ở lớp, các bài tập vẽ suốt những năm thất lục ngũ tứ, chưa bao giờ tôi được hân hạnh nhận một điểm số trên trung bình.

Dù sao, mặc kệ. Tôi đang thêm vẽ, ngay lúc này. Và, tác phẩm tôi vĩ đại nhất tôi ao ước được vẽ, là khung cảnh chiến tranh rộng lớn, với những tầng màu đỏ đen thô bạo, để rồi ngay sau đó, tôi lấp vào khung cảnh chiến tranh khốc liệt kia bằng những miếng màu tươi vui, mướt mướt, trong sáng của Hòa bình, những đỏ đen thô bạo sẽ khuất dạng vĩnh viễn. Lúc đó những miếng màu Hòa bình xóa nhòa dấu vết chiến tranh, chắc sướng tay phải hết!

Người ta thường vẽ chim bồ câu, làm biểu tượng Hòa bình. Đẹp lắm, dễ thương lắm. Nhưng tôi, tôi sẽ vẽ Hòa bình là căn nhà nhỏ nhỏ,

cỏ cau, chuối, mận, đào quanh vườn, có ao sâu giếng nước, có mẹ ngồi may vá, chị quay tơ, ông bà vừa nhâm nhi chén trà thơm vừa kể chuyện cổ tích cho lũ con cháu thất học vừa tìm về với nhau, vây quanh chiếu ngồi.

Và, quanh chiếu ngồi thương yêu ấy, có người thanh niên trẻ. Ai Cơ, có đủ mặt bạn bè, có cả bầy búp bê nhựa dễ thương của tôi, ba, mẹ, chị Hải Cát, và ai nữa? Phải rồi, có cả người thi sĩ bạc mệnh tôi thương: Bích Khê. A! Bích Khê. Hình như tôi thoáng gặp đôi mắt nhiếp hồn của ông dân đó. Đôi mắt với vợ mệnh mang, bao lâu tôi trông mong tìm kiếm. Đôi mắt có những tia nhìn hết sức bao dung, quen thuộc.

Không dung, một lượng sóng hân hoan òa vỡ trong tôi. Tâm hồn tôi muốn tách cánh bay cao. Cuốn sổ nhật ký gấp lại vội vàng, nhét dấu dưới gối. Tôi vừa khám phá ra một điều mới mẻ. Tôi nghe tim tôi ca hát. Phải kể lên niềm vui cho kẻ thứ hai nghe thấy. Tôi nhảy cẫng in con mẹ điên.

Phòng chị Hải Cát tối bùng, chị đã ngủ; có nên gõ cửa thức chị dậy không? Tôi đứng chôn chân trước cửa phòng chị ba phút, và, chợt nghĩ đến Lan Khuê. Ừ, phải nói cho Lan Khuê biết ngay tức khắc niềm vui của tôi. Tôi rón rén dắt xe đạp ra cổng.

Đêm rực rỡ sao trên cao Mặt đường loang loáng ướt hơi sương. Những vòng quay tít mùa cuốn theo từng bầy lá rụng. Chưa bao giờ tôi đạp xe nhanh thế. Chưa bao giờ tim tôi đập rộn ràng bằng lúc này. Tôi tự ví tim tôi như con chim lười trong Bình ca của Phạm Duy:

Này em con chim lười
Nhiều năm chim đau phôi
Buổi sáng vắng tiếng chim cười vui
Này em con chim lười
Chiều nay chim đứng dậy
Và nó hót liu lo thật dài...

Tim tôi đang hót liu lo, tưởng chừng cây cối, cột đèn, gạch lát hè đường, đều nghe thấy. Tóc bông gió. Hơi lạnh như thề những ngón ve vuốt dài từ đầu đến chân. Lần thứ nhất tôi thấy những đôi cặp diu nhau đi dưới bóng cây thâm u là đẹp. Tôi muốn dừng xe lại bên họ, nói vài lời chúc tụng, và nói cho họ biết niềm vui tràn bờ của tôi.

Tôi muốn dừng xe lại bên tất cả mọi người tôi gặp đêm nay. Bác bán phở gánh, chú bánh mì rong, chị hột vịt lộn, trẻ con, người lớn đi dạo tha thẩn bên đường, nói cho họ nghe niềm vui của tôi.

Tôi ngược cao mặt, hé môi cắn từng miếng đêm ngon. Nhiều chiếc lá đâm sương từ vòm tối trên đầu, nhào xuống mặt mày tôi hôn túi bu. Những chiếc lá đêm hôn xướt và đáng yêu biết mấy!

Ngõ vào nhà Lan Khuê tối thui từng chặng, từng chặng vàng bệ, mờ mờ ánh điện câu. Lan Khuê đang đứng mơ mộng dưới tàn hồng giấy tối. Tôi ném đại chiếc xe đạp nằm ngang mặt đường, «a thần phật!» Tôi nắm chặt tay hắn. Con nhỏ reo vui:

— Đi mô mà túi rửa con tề!

Trống ngực tôi đập liên hồi, tiếng nói run không ngờ:

— Tau tìm thấy rồi!

— Tìm thấy chi?

— Đôi mắt.

— Ai? Anh chàng chùi bụi à?

— Không! Đôi mắt Bích Khê.

Lan Khuê ngơ ngác:

— Mắt Bích Khê làm răng mi tìm thấy? Ông lên niết bàn lâu rồi mà! Hạt Tiêu. Mi có «tốc kê» đó không?

Tôi chưng hửng. Lan Khuê ngu ngốc thật. Sao hắn dám bảo tôi «tốc kê»? Giữa đêm, tìm đến nói với bạn một điều khám phá mới là tôi «tốc kê»? Phóng xe đạp như điên, thương mến tất cả mọi người ngoài đường, chỉ vì trong lòng nở ngát một nụ hồng dị kỳ, tôi «tốc kê»? Ngửa mặt cho lá hôn, cho đêm gheo chọc, nôn nao muốn cho kẻ khác chia xẻ với mình nửa cơn vui, tôi «tốc kê»? Tại tôi lòng bùng bực bực những giọng cười chế giễu. Tôi cố nuốt giận, trầm giọng:

— Tau đã tìm thấy đôi mắt giống mắt Bích Khê, Lan Khuê, tau vui lắm.

Có lẽ tôi chưa từng nói cho Lan Khuê biết tôi «mê» đôi mắt huyền của Bích Khê, (trong chiếc ảnh bán thân in trên bìa tạp chí). Con nhỏ chẳng hiểu mô tê gì cả, càng ngơ ngác hơn. Hắn dậm chân khó chịu:

— Tau không hiểu chi hết. Buông tay ra tí xíu, mi nắm chi mà kỳ rứa, tay tau gãy ngay chứ!

Lúc này tôi chợt nhận ra đã nắm cánh tay Lan Khuê quá chặt, đè trấn áp nguồn vui cuộn cuộn dâng sóng trong lòng. Lan Khuê mở lớn mắt kinh ngạc nhìn tôi, nhẹ nhẹ lắc đầu:

— Hạt Tiêu, lai tỉnh lại đi. Mi ăn nói chi lạ kỳ. Mắt ai giống mắt Bích Khê? Giống rồi rứa?

Ừ! Giống rồi thế nào? Lan Khuê như nhìn suốt qua hồn phách tôi. Có phải tôi đã đại đột phôi bày niềm bí mật sâu kín từ lâu ấp ủ? Lan Khuê có «mê» đôi mắt nghìn hạ trắng, vạn thu xanh, triệu đông giá của Bích Khê đâu. Không dừng, tôi xấu hổ muốn khóc. Tôi muốn dón thở tức thì, để trốn chạy tia nhìn vừa tra xét, vừa bao la âu yếm của Lan Khuê. Tôi đang dần biến thành con mẹ điên trước mắt hắn đây sao?

— Hạt Tiêu, mắt ai giống mắt Bích Khê? Bộ mi hải sợ đôi mắt nó lắm à? Răng ngó mi hốt hoảng rứa?

Lan Khuê kéo tay tôi:

— Vô nhà cái đã. Vô tau cho uống nước dừa, đừng nói chuyện tầm bậy nữa! Đừng giả bộ khùng khùng dọa tau nữa. Tao cóc sợ!

Có cái gì nhột nhột trong cổ, tôi bật cười thành tiếng:

— Mi mới là «tốc-kê».

— Hi?

Bỏ mặc Lan Khuê ngơ ngác phía sau, tôi quay lưng dựng chiếc xe đạp đây, lên yên, nhấn mạnh pédale; tiếng nói vượt khỏi môi tôi, như là tiếng của ai khác:

— Tau về, đôi mắt nó đang chờ.

Dưới tàn lá tối, Lan Khuê gọi vói theo, giọng hắn vờ thất thanh như bị ma ám:

— Hạt Tiêu, Hạt Tiêu về thật à? Giận tau à? Lạ ghê? Kỳ ghê?

Tôi đạp xe như bay, húc bừa vào tấm lồng mọt nhung của đêm tối. Mãi miết. Ngỡ như chẳng bao giờ dừng. Những vì sao trên đầu nghiêng xuống ngó theo. Lạ lùng. Đôn hậu. Vô phước cho ai đó lúc này chặn đường tôi đi, chắc tôi sẽ tát tai họ. Tôi thù ghét tất cả mọi người trên đường, những đôi cặp nhàn nhá dưới bóng cây thâm u, sao trông dễ ghét thế? Lá bay thấp thoáng tựa bầy âm binh vô giáo dục, làm tôi cay mắt, muốn gom hết chúng lại, dầm nát cho đã nư cơn tức.

Chiếc xe đạp tội nghiệp bị tôi dúm mạnh vào hàng ché tàu cuối sân, cánh cửa bị tôi giật mạnh, rên lên một tiếng buột xương. Ba đang ngồi đọc báo trong ghế bành, ngẩng lên nó bộ vó ngông nghênh của tôi, buột miệng cười:

— Gai cứng đi mô về mà hung hăng như bộ xít rửa con?

Tôi nguyệt ba, hứ tiếng nhỏ trong mũi rồi vào phòng nằm lăn xuống giường, ôm chiếc gối, khóc nức nở. Cơn khóc bập bùng lên xuống cơn hồ trong tôi có nghìn hồi trống giục. Cơn khóc tuôn xối mạnh mẽ, tưởng

chừng phút chốc ngập lụt hết căn nhà, trôi chiếc giường lênh đênh, trôi chiếc ghế bành ba đang ngồi ở phòng ngoài phiêu lưu ra đường luôn. Tôi cố kềm giữ để ba không nghe thấy tôi khóc.

Cơn khóc giảm dần độ mạnh, toan nguôi. Tôi vụt ngồi dậy, lấy gương soi mặt mình. Tóc tai rũ rượi, mắt gằm gù đỏ tịm rưng rưng. Ta «tốc kê» thật rồi! Giống con mẹ điên như đúc! Tôi thề lười chùi giấu khuôn mặt xấu xí trong gương. Hai chiếc lưỡi thề dài xích lại gần nhau và, tôi bực tức ném chiếc gương ra cửa sổ. Tôi mắng tôi: Hỡi Tiều, đừng làm trò khỉ nữa.

Đêm chìm xuống đầy im lặng lớn. Duỗi dài tay chân, tôi nghe hình như trong tôi vừa có sự thay đổi thời tiết, nhận nhạo bước đi của nhịp mùa. Mùa nào? Quên tên lú tuổi. Mùa nào? Phiêu phát mây bay. Đôi mắt người thanh niên mở rạng trong ký ức: Đôi mắt vừa tìm thấy. Tôi lắc đầu không hiểu nổi. Thoáng trầm hương ngan ngát từ đôi mắt người thi sĩ tôi «mê» lại man mác thổi về.

Tôi rỗng in chiếc trứng gà khô kiệt lòng trắng lòng đỏ. Tôi nhìn quanh như những phòng ốc hoàng cung đại nội. Tôi lẫn trở và ngồi thấy mùi hương mật cỏ cây từ thời nào xa xôi lấm tẩm khắp bốn trong xác ngoài. Tôi lui tới, nâng niu những cành lộc héo của bao mùa trước. Mù sương dãn dựa dăng ngoài trời, tôi thêm mở cửa bơi đùa trong sương mỏng mỏng như cá. Hồn tôi lờ lờ đan kín những dấu hỏi và dấu chấm than.

Không ai hiểu ta! Trên mặt đất này, cóc có ai hiểu ta! Lan Khuê Mi là một con cóc. Răng mi chẳng chịu hiểu niềm vui tràn bờ của ta? Ờ hay! Niềm vui sao tôi khóc?

Tôi vui mặt xuống gối, vừa sung sướng vừa xấu hổ. Tôi chẳng hiểu tôi ra sao cả, hướng gì ai? Giòng thơ Bích Khê chợt ớn lạnh xương da:

*Lời ca như hạc theo
Gió lên tình mùa reo
Những điệu vàng châu báu
Đường có con chim báu
Rỉa cánh trên ngai lòng...*

Đường có con chim báu. Rỉa cánh trên ngai lòng? Thật vậy không? Hỡi chim báu trên ngai lòng ta, cứ xòe xiêm y mùa đi. Đơn ca cho ta nghe vài bản nam ai, nam bằng, lưu thủy đi. Và, hãy nói cho ta biết ta đang như thế nào?

(còn tiếp)

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

- Hương đùa hoài. Ngôi nhà đó không có ai hết.
- Không có ai nhưng có một người thôi. Người đã cho mượn cái bàn ủi.
- Hương xúi dại.
- Biết đâu cái bàn ủi vô tình tạo thành một cái cầu nhiều nhịp cho hai người quen nhau.

Nhuệ Giang luôn luôn thua Trầm Hương. Nàng chỉ cười và khóc chứ không biết cãi tay đôi. Trầm Hương ngược lại, ít cười ít khóc nhưng luôn luôn cãi. Má bảo kiếp trước của Trầm Hương là con chích choè.

- Bây giờ ai mang trả cái bàn ủi đây?
- Ai mượn người ấy trả.
- Chị mượn, bây giờ tới phiên Hương trả.
- Chị ngán lắm. Không dám qua bên đó một lần nữa đâu. Hương chưa qua lần này thì sợ gì.
- Hương không sợ không ngán ai hết. Nhưng chị phải trả. Người ta đang mong chị qua trả mà.
- Lại nói ầu nữa. Người ta chắc chưa về.
- À, theo dõi kỹ. Đừng chối nữa nhé.

Nhuệ Giang ức muốn khóc, nói gì ra Trầm Hương cũng có thể bắt bẻ được. Nhuệ Giang đành ngồi im. Nàng nhìn cái bàn ủi để trên bàn. Mượn đã ba hôm nay rồi không dám mang trả. Cái bàn ủi tự nhiên như một khối đá nặng, đè ngập hồn nàng, đến nghẹn thở.

Trầm Hương rời ghế, đi tới bên cửa sổ nhìn qua nhà đối diện. Ngôi nhà vẫn đóng kín cửa. Chỉ có ánh đèn hắt ra trên đám lá ngoài sân.

Trầm Hương quay lại hỏi :

— Chị chắc là trong nhà không còn ai hết chứ, ngoài bà giúp việc và cái ông gi đó ?

— Không chắc lắm. Nhưng cũng chắc đến năm mươi phần trăm.

— Sao chị không hỏi kỹ.

— Trời ơi, ai mà gan quá như thế được. Mượn cái bàn ủi không cũng đủ run rồi.

— Nếu là Hương, sẽ không còn gì là bí mật nữa.

— Giỏi, thôi Hương mang trả đi.

Trầm Hương nheo mắt :

— Chắc ông ấy không có nhà.

— Không có nhà lại càng nên đi trả. Bây giờ bên đó chỉ có một mình bà giúp việc, không đi sẽ không còn dịp nào khác.

Trầm Hương cười.

— Ai mượn ở đâu bây giờ mang trả lại chỗ đó. Hương không có trách nhiệm đó.

Nói xong Trầm Hương chạy tới bên giường nhào lên, ôm chiếc gối dài quay vào tường. Nhuệ Giang ầm ừ đi quanh phòng. Nàng bỗng có ý định rủ một đứa em nào đó cùng đi. Nhưng bóng tối bên ngoài làm cho Nhuệ Giang thêm ngại ngùng.

Trầm Hương bỗng quay ra hỏi :

— Bộ chị sợ ông ấy giận sao mà vội trả thế ?

— Mượn của người ta ba hôm rồi còn gì.

— Sáng mai Hương còn mấy bộ đồ chưa ủi, để lại Hương mượn đi.

— Ngày mai ba mua cho cái bàn ủi mới rồi. Phải mang trả người ta chứ.

— Hương ủi xong sẽ mang trả cho chị. Đồng ý không ?

— Thôi, ai tin được cái miệng của Hương.

Trầm Hương choàng dậy, ném chiếc gối sang bên cạnh, đưa một ngón tay ra trước mặt. Ngón tay cong lại ý nói một lời hứa danh dự. Nhuệ Giang đành phải bằng lòng :

— Nhưng ủi xong nhớ mang trả à.

— Danh dự.

— Còn bây giờ phải làm gì. Buổi tối nay có vẻ mệnh mông quá. Sao mưa trút lại không trút xuống một cơn nhỉ ?

— Mưa hoài buồn thấy mờ.

Câu chuyện của hai chị em tối nay thật nhạt nhẽo, chẳng đâu vào đâu. Dự định may mấy tấm màn rồi cũng cãi um lên, cuối cùng không ai chịu lãnh trách nhiệm. Định mang trả cái bàn ủi cũng không xong. Nhuệ Giang buồn bã ngồi nhìn những chiếc lá bên ngoài lấp lánh ánh đèn. Bóng tối bao phủ vương sân. Một con dế mèn nào đó kêu ri rả dưới chân thêm làm đêm như mông mênh thêm. Chỉ có cây mai trắng đưa hương thơm ngát vào nhà là gần gũi với tâm hồn Nhuệ Giang. Trầm Hương có vẻ vô tư trước cảnh. Nó cười nhiều hơn là buồn và nói nhiều hơn là suy nghĩ.

— Đêm nay sao cây mai trắng trở bóng thơm quá. Làm nhớ tới gì chị biết không ?

— Hương nhớ nhiều thứ lắm làm sao chị biết được.

Trầm Hương bao giờ cũng biểu diễn bằng một nụ cười trước khi bắt đầu câu chuyện :

— Nhớ tới hương mía nấu.

— Nhớ Hương mía nấu hay là nhớ ông mía nấu.

Trầm Hương bị kê một cú bất ngờ, mặt đỏ bừng lên làm Nhuệ Giang thích thú cười lớn. Lâu lâu mới có dịp thắng con nhỏ này một lần. Nhuệ Giang không đại gì gọi chuyện nữa để bị kê lại. Nàng chạy nhanh rời khỏi phòng bỏ mặc Trầm Hương ầm ừ nhìn theo chưa kịp tìm một câu nói ác độc nào kê lại.

Nhuệ Giang đi ngang qua phòng khách. Ti vi đêm nay có kịch gì đó, lũ em cười vang cả nhà. Nhuệ Giang chỉ ghé đầu vào liếc một cái rồi đi luôn ra thêm. Nàng ngạc nhiên tại sao lũ em không chán những vở kịch ồm ờ đó. Lúc nào chúng cũng xem một cách say mê. Sẵn sàng bàn tán, khen chê những ông đóng vai này những bà đóng vai kia. Nhuệ Giang chỉ thích con đường phía trước nhà. Buổi tối ngồi nhìn những chiếc lá non lấp lánh ánh sáng đèn rung nhẹ theo hơi gió, nghe một giọng hát bất ngờ thơ đại nào đó của đứa trẻ con chọt vang lên rồi tắt giữa chừng. Con đường càng về khuya càng có một không khí thật đặc biệt. Nhuệ Giang bước xuống thêm, đi chậm trên lối đi hai bên có viền cỏ mới trồng buổi chiều lũ em tưới nước nhiều quá nên vẫn còn hơi ẩm. Dưới bóng một cây mận đang trở bóng Nhuệ Giang nghe được mùi

thơm lạ lùng và tiếng động của một con dơi vừa bay khỏi. Ngồi bên kia. Ngồi nhà chìm lắng dưới đám cây lá xanh ngát đó tự nhiên quyến rũ đôi mắt của Nhuệ Giang. Bất nằng phải nhìn ngấm, thắc mào cùng lúc với một nỗi hồi hộp vô cớ, nhà vừa xa lạ mà vừa thân quen vừa im vắng mà vừa xôn xao náo động. Trên gác không có ánh đèn, vậy là không có người ở nhà. Không hiểu sao Nhuệ Giang thắc mắc điều đó. Người đàn ông chỉ thoáng gặp một lần không biết làm nghề gì, giấc ra sao có hôm lại về rất khuya, trong một cơn mưa lớn, có người lại đi rất sớm khi Nhuệ Giang ngồi ôn lại bài bên cửa sổ nhìn ra con đường còn lem ủa bóng tối. Lúc ấy, tiếng chuông sớm nhất của nhà thờ chỉ vừa đổ, cây mai trắng bên hông nhà xông hương ở độ nồng nàn nhất. Người đàn ông im lặng như ngôi nhà đó vừa chớm thành một cái bóng, ám ảnh đầu óc Nhuệ Giang sao? Nằng thấy mình vô lực quá, trước những điều phải suy nghĩ. Câu chuyện như thế chỉ bắt đầu bằng cái bàn ủi?

Nhuệ Giang không bằng lòng với tối giản thích của mình. Có một đó một cái cơ nào đó tầm thường nhưng chuyện mệnh mông sâu thẳm xảy đến. Ngôi nhà ấy có một vẻ gì quyến rũ, bắt mắt. Người đàn ông ấy, xa lạ như một đám mây trời nhưng cũng nghe gần gũi như một viên sỏi dưới chân. Nhuệ Giang thích ngồi trong bóng tối, nằng lùi vào dưới bóng một cây mận. Vô tình một chiếc lá vừa rơi xuống trúng đầu Nhuệ Giang. Cái rơi nhẹ cũng làm cho Nhuệ Giang giật mình. Người đàn bà bán chè bỗng cất tiếng rao từ đầu phố. Tiếng rao trong suốt thả dài qua những đỉnh cây tới chỗ ngồi của Nhuệ Giang như cũng chưa dừng hẳn lại, nó còn đi suốt tận cuối con đường. Tiếng rao ngọt lịm, mời gọi bắt Nhuệ Giang nhớ tới những cọng bột khoai trắng đục, những khoai màu đỏ hồng, màu vàng cam. Những khoai trắng muốt, nước dừa béo ngậy và đường cát ngọt ngào mát cổ. Người đàn bà quần khăn phủ tóc mập mập đó với đôi gánh dè trên vai phục phịch đi dần tới từng nhà, qua từng cánh cổng. Một khoảng ngắn lại cái tiếng rao. Nhuệ Giang thuộc lòng tiếng rao của bà ta, cũng như lũ em nằng không quên chờ đợi ở ngưỡng cửa.

Trầm Hương chạy ra trước nhất. Nó vừa gọi Nhuệ Giang vừa lúng túng tìm nằng trong khoảng sân. Tiếng gọi của Trầm Hương làm Nhuệ Giang sốt ruột phải lên tiếng:

— Gọi gì mà nhiều thế. Không sợ người ta ở ngoài biết tên chị sao?

Trầm Hương đi tới gốc mận đứng cười:

— Chị sợ ai biết tên nào?

— Ở ngoài đường. Lũ con trai hàng xóm. Biết tên mai mốt đi học nó gọi thì mắc cỡ chết.

— Tên đẹp người ta mới nhớ mà gọi chứ bộ.

Nhuệ Giang đứng lên:

— Gì đây?

— Chè. Bà bán chè đã tới.

— Mời ăn cơm xong đó. Không sợ bị Ba mắng sao?

— Ba mê đọc kiếm hiệp rồi. Má và tụi nhóc mê kịch diễn. Chị

đừng lo.

— Ở trong đó cũng nghe bà ấy rao nữa sao?

Trầm Hương cười:

— Sao không. Tiếng rao ngọt lịm yêu dấu suốt đời mà.

— Nhưng hôm nay chị không có tiền. Vào xin Má đi.

— Trời ơi, xin ăn quà hử, đừng có hồng Má cho. Còn bị mắng tối tăm mặt mũi nữa là khác.

— Đành thôi.

Trầm Hương héo hắt nói:

— Thôi mà chị làm khó hoài.

— Nhịn chè một bữa cũng không chết. Sợ gì?

— Không chết nhưng mà... buồn thiu. Nhìn bà bán chè đi ngang qua mà không ai gọi lại Hương cũng muốn chết đi cho xong.

— Theo bà xin làm con nuôi đi em.

Trầm Hương càng héo hắt hơn, giọng nhão nhoè:

— Hương biết chị có tiền. Bao hôm nay, hôm khác Hương sẽ bao lại. Ăn một trăm mười. Quân tử nhất ngôn.

Nhuệ Giang cười:

— Nói nghe bùi tai quá chừng nhưng xong rồi người ta ư quên lắm.

— Hứa mà. Quên chị nhắc.

— Công đâu mà nhắc cho mệt. Bây giờ chị giao một điều kiện.

Chị không?

— Biết sao mà chịu. Chị phải nói chứ.

— Ăn chè, trả chị cái bàn ủi. Thế thôi.

— Lại cái bàn ủi. Chị giữ xài luôn không được sao?

— Nói gì kỳ vậy, mượn người ta thì phải trả chứ.

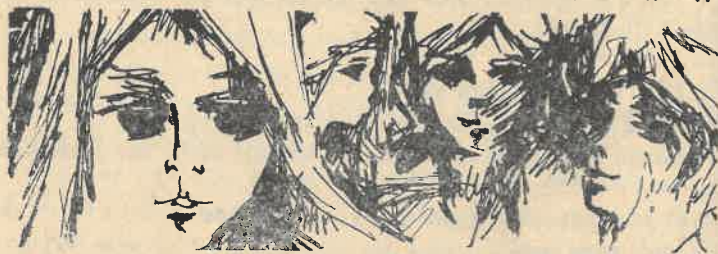
— Cứ giữ xài đi. Hương cam đoan ông ấy chẳng dám đòi đâu.

— Chẳng với lẽ. Chịu không thì nói. Kia, bà bán chè sắp đi ngang qua.

Tiếng rao tiếp tục cất lên, ngân dài khắp con đường. Trầm Hương im lặng nghe, thả hồn theo tiếng rao ngọt ngào và nheo mắt nói:

(còn tiếp)

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Thời nhỏ ấy, khi nàng đã biết đi, trong nhà con mèo là bạn về cũng là «kẻ thù» của nàng. Đụng đầu nhau ở đâu là gây sự. Dĩ nhiên là giống mèo thường thích đùa nghịch và chỉ có trẻ con mới có trò chơi hợp chúng. Khi Quyên Quyên ngồi trên ghế với chiếc bát, chiếc muỗng và thức ăn mà mẹ nàng bỏ trong đó, con mèo đen có thể chồm lên đưa đầu bên cạnh đòi xin ăn và được Quyên xúc cho ăn chung với mình. Nhưng cũng có lúc con bé không ưa, lấy muỗng gõ vào đầu con vật xua đuổi. Thỉnh thoảng lại có những cuộc xô xát nhỏ như chuyện cả hai tranh nhau đồ chơi. Hay những tai nạn nhỏ nhỏ mà cả hai cùng là kẻ chủ xướng như Quyên Quyên xé rách bươm một cuốn sách học của ông anh và mèo đen thì tha đi bỏ vào một vũng nước.

Cuối cùng cái tình bạn không được luôn thắm thiết ấy xảy ra một chuyện tan vỡ ghê gớm là cả gia đình đều lên án mèo đen và quyết định tống khứ nó ra khỏi nhà.

Con mèo đã cào út Quyên Quyên một đường sâu rớm máu ở cánh tay.

Mẹ là người đau đớn nhất, xót xa nhất. Bà lên tiếng trước :

— Phải xách cổ con mèo ném đi lập tức.

Tình nghĩa đối với một kẻ sống mấy năm trời trong nhà được kết thúc bằng bản án gay gắt như thế và đều được mọi người tán đồng.

— Chuột chạy qua mặt mà hấn không thèm bắt.

— Hấn còn dở tật ăn vụng nữa.

— Mèo già hóa cáo, đề trong nhà đêm nó kêu nghe dễ sợ lắm !

Quyên Quyên lớn lên bắt đầu bằng sự ra đi của mèo đen. Lần thứ nhất mèo đen được anh Thoại chở đi bỏ ngoài bãi rác, cách cư xá một con đường lớn và một lối nhỏ rẽ vào. Anh Thoại lãnh trọng trách đó một cách miễn cưỡng và được mẹ kèm theo cho vài điều kiện đề khuyến khích. Ngay khi nghe tuyên bố là chàng lập tức chia tay xin mấy trăm đi uống cà phê.

— Mẹ nghĩ coi, đời còn gì thắm hơn là chở mèo đi bỏ. Nhất là lại bỏ bãi rác. Thế mà con vẫn nhắm mắt nghe lời mẹ.

Bế con mèo lên chàng mếu máo khóc híc híc. Mẹ dúm vào túi cho chàng tờ giấy hai trăm màu nâu, rồi xua :

— Cái miệng con trai chúng mày dạo này như sói. Đi khuất cho tao nhờ.

Lần đầu tiên trong đời tôi chở mèo. Và cũng là lần cuối cùng đề rời mèo và tôi mất nhau. Cái miệng Thoại oang oang hình như cố đề gây sự chú ý của người con gái lảng giềng, nàng đang ngồi ở sân và nhà hai người cách nhau bằng một bờ giậu hoa giấy thấp. Thoại chở con mèo đen đi bỏ và sau đó thì chàng đứng lên phố ngồi quán đợi một phin cà phê. Uống xong một phin cà phê, hết một phần buổi sáng chàng trở về, thì thấy con mèo đen đã lù lù ở trong bếp.

Mẹ cần nhằn :

— Có một tí việc nhờ mà không tới nơi tới chốn.

Thoại so vai, giang hai tay phân bua :

— Rõ ràng là con đã ném nó xuống bãi rác sáng nay.

— Thế sao bây giờ còn đây ?

— Thật lạ, con đâu ngờ nó có thể biết đường mà mò về. Hay ai quen đã mang nó về ?

— Không cần biết chuyện nó. Tôi ra lệnh, nội trong ngày hôm nay, không ai còn muốn thấy con mèo đen ở trong nhà này nữa.

— Đây là một điệp vụ quan trọng, mẹ đề mặc con hành xử. Tối nay con sẽ ra tay.

Mèo ơi mèo, mi hại đời ta quá đổi. Đây là một chuyện lạ từ trong đêm đầy bụi ngủ cảm động. Thoại túm đầu mèo đen bỏ vào một bao giấy lớn rồi cột lại. Công việc phải diễn ra trong đêm tối như một chuyện bất cóc ghê gớm xảy ra trong thành phố đầy rẫy gián điệp. Vì Thoại tin rằng làm như thế sẽ đánh lạc lối được mèo đen.

— Mẹ đã bắt ta dứt tình nghĩa, cớ sao mèo còn đeo đuôi ta hoài hử mãi thế này.

Lối bông đùa của Thoại đã gây hỉ được khá nhiều nụ cười thích thú và tò mò của hai chị em nhà bên cạnh. Đó là Nhã Đoan và Nhã Tuyên, cả hai ra cổng lấp ló nhìn Thoại chở mèo ngang qua.

— Người chi đâu mà tàn tệ.

— Người ta sẽ đồn ầm cả cư xá là ông Thoại chở mèo đi bỏ.

Thoại quăng cái túi giấy có nhốt con mèo đen ở trong xuống bãi rác, phủi tay trở về trình với mẹ :

— Bồn phân của con tới đây đã hoàn tất.

Mẹ nghi ngờ :

— Chắc chắn đã hoàn tất chưa ?

— Con cam đoan, trừ phi nó là ma quái.

Đang đêm mọi người yên giấc, mèo đen đã xé được túi giấy mà tìm về. Đối với nó, đêm hay ngày thì một đoạn đường ngắn từ nhà ra bãi rác cũng rất quen thuộc. Nó có thể nhớ từng nóc nhà, từng ống máng, từng ổ cửa sổ. Tình nghĩa là như thế. Một con chó, một con mèo, hay một con ngựa được nuôi sống bên người lâu năm để gì mà quên được, dứt bỏ được. Mèo đen trở về ngôi nhà đã nuôi nấng mình từ bao năm. Thoại tiên nó nhảy qua hàng rào, đi hết quãng sân, vòng ra phía nhà bếp, phóng mình qua cửa sổ rồi nhẹ nhàng từng bước lên nhả nhà trên. Cuối cùng nó nhảy phóc đứng trên bàn và lên tiếng meo meo cho mọi người biết là mình đã trở về nhà. Thoại tỉnh dậy và khi lắng nghe rõ ràng tiếng con mèo đen, chàng toát mồ hôi. Đúng mi là thứ ma quái gì rồi. Sau đó là tiếng khóc thét của nhỏ Quyên Quyên làm đánh thức tất cả mọi người trong nhà. Sự choàng tỉnh dậy của Thoại như một nỗi kinh hoàng mà chàng có thể liên tưởng tới các chuyện ma ma quái quái khiếp đảm là mèo đen có thể hại Quyên Quyên để trả thù.

— Nó trở về rồi đây này. Quái quỷ !

Mẹ kêu lên khi tới ầm Quyên Quyên khỏi nôi. Vừa lúc ấy Thoại nhào tới với nỗi ám ảnh còn nặng nề của một sự trả thù có thể xảy ra, chàng vạch tung chăn mền còn đang quấn vào người út.

— Mà làm gì thế ?

Mẹ gắt lên nhìn Thoại bức dọc :

— Không nhờ mày được chuyện gì bao giờ.

Thoại mở tủ lạnh tìm chai nước, uống ừng ực một hơi. Nước lạnh chui vào cuống họng đổ vào người làm chàng tỉnh táo. Đồng thời trong người chàng lại thức dậy một mối hậm hực, căm thù mèo đen. Thấy nó lúc này dám chàng sẽ vung chân cho vài cái đá lăm.

Sáng hôm sau anh Hải khám phá ra chiếc nệm vù cao su của út Quyên Quyên thường ngậm đã bị nhai nát. Thủ phạm là mèo đen chứ không ai khác nữa. Mèo đen lại được mang ra tòa án gia đình xét xử một lần thứ hai nữa.

Thoại đưa tay lên hàng :

— Con chịu không còn cách nào hơn ?

Thái nói :

— Anh Thoại bị mèo đeo lấy, bị thâm quá.

Hải ngời núp lấy các anh :

— Em thấy sờ sợ nó rồi.

Mẹ quay sang ba :

— Ông nghĩ làm thế nào để cho nó khuất mắt ở cái nhà này. Tôi bắt đầu thấy khó chịu vì nó lăm rồi.

Ba đề nghị :

— Đem cho cô Năm.

Cô Năm có một đạo đi xin mèo về nuôi nhưng tìm không đâu có. Nhà nuôi mèo đêm sẽ không còn nghe tiếng chuột rúc và nếu nhà vắng người có con vật quần chân cũng đỡ buồn tẻ.

— Con sợ rồi nó cũng tìm về được.

— Chứng nào thôi chứ anh hai, Thái nói, ở tuốt Khánh Hội không thể nào nó nhớ đường hoặc có nhớ đường cũng không sức nào đi nổi. Bây giờ, đến lượt em đảm trách công tác khó khăn này cho.

Sau khi bị kết án, mèo đen được gửi đi lưu đày vĩnh viễn. Vài ba ngày sau không còn hồi hộp đợi nó trở về nữa, Thoại yên chí là nó sẽ không thể nào bỗng biến thành ma quái mà tìm về kêu meo meo ở đầu giường hay có thể trở lại trả thù út Quyên Quyên. Nhưng mỗi đêm học khuya hay nằm trên giường Thoại vẫn có cái cảm giác rờn rợn nghe tiếng mèo gào, đuôi bắt nhau trên mái ngói.

Sự ra đi của con mèo đen tạm được gọi là chấm dứt một khoảng su thời của nàng. Rồi như cỏ cây, nàng lớn lên. Năm 4 tuổi nàng được

gửi tới một vườn trẻ chơi trò chim bay cò bay với những đứa trẻ cùng tuổi. Và cô giáo. Năm nay là năm vất vả nhất của Thái vì chàng phải đóng vai tài xế đưa đón út Quyên Quyên mỗi sáng mỗi trưa.

Nàng tới vườn trẻ được hơn bốn tháng thì xảy ra chuyện « sự » với cô giáo. Thực ra chuyện không trầm trọng lắm để đến nỗi phải nghỉ học.

Thoạt tiên thế này, cô giáo phụ trách lớp của nàng dắt nàng khoe với bạn đồng nghiệp, tức cô giáo của lớp khác :

— Nhỏ Quyên Quyên nè bồ, xinh ghê hén.

Các cô giáo vây quanh lấy Quyên Quyên, mỗi người khen một cái :

— Múi trái tim.

— Mặt trái xoan.

— Mũi cao như tượng.

— Mắt to như mắt nai.

Và câu chuyện giữa các cô giáo đi xa hơn :

— Nè bồ, đến nữa mà có con gái tôi mơ là sẽ cắt cho nó cái Jupon xoe thế này nè, hơi cao hơn một chút để thò cái si-líp màu, trông thương ghê lắm cơ. Con nít ăn mặc như thế mà chạy chơi trông thương lắm cơ.

— Ủ, phải đấy. Quần áo con nít có nhiều kiểu xinh thật là xinh. Minh vô mấy cửa tiệm ngắm hoài không biết chán.

Quyên Quyên 4 tuổi cũng chỉ mơ hồ biết mọi người vây quanh mình là thương mình. Và cô giáo của mình thì thương mình hơn. Nhưng sau đó thì mỗi người tần mát một nơi, các cô giáo về với học trò của mình, để mình Quyên Quyên đứng dưới gốc cây vú sữa. Cô giáo không thèm dắt Quyên Quyên trở về lớp, nên khi nghe tiếng còi tập hợp con bé đứng lì không thèm chạy tới. Quyên Quyên bị bỏ quên và con bé khóc thút thít cho đến giờ anh Thái tới đón về, hai mắt đỏ hoe.

Anh Thái hỏi :

— Sao Quyên khóc, cô giáo đánh hở ?

— Không.

— Hay đứa nào đánh Quyên ?

— Không.

Con nhỏ thật ra không biết trả lời như thế nào, lại tiếp tục tức tưởi khóc suốt quãng đường về nhà. Hôm sau gặp cô giáo con bé không thèm chào. Đó là lần bước đầu tiên của Quyên Quyên. Nhưng hình như cô giáo không để ý tới điều đó.

(còn tiếp)

anh chỉ yêu đầu

TRUYỆN DÀI ĐỊNH TIỀN LUYỆN

Người nữ tu trẻ đến ngay sau lưng tôi mới biết là bà đã bước vào này giờ. Bà cầm hộp thuốc màu cam trên tay, đến bên đầu giường Chi, hỏi :

— Em có ngủ được không, Chi ?

— In ít thôi Sơ.

Chi trả lời, đôi môi chu dài... dễ ghét. Tôi nghĩ thầm, thật dễ ghét. Người chỉ đầu mà hề hề biết ai chiều mình là làm nũng liền.

— Thế thì nên uống hai muỗng.

Sơ Catherine, người nữ tu mắt to vừa đóng thuốc vào chiếc muỗng nhựa hình như vừa ngó tôi dò xét. Nhưng đôi mắt hiền của bà, tôi lại còn cảm thấy an lòng hơn là phải lo lắng, đầu giẫm gì.

Tôi nói đùa :

— Nhìn Sơ có vẻ giống một nữ y tá hơn.

Không ngờ câu nói của tôi làm người nữ tu trẻ luống cuống làm đổ mất muỗng Sirop bà vừa đóng ra. Bà đặt chai thuốc xuống rồi tìm chiếc khăn lau nhanh những giọt thuốc rớt trên áo, mặt đỏ bừng :

— Tôi có là y tá chắc cả đời cũng chỉ tập sự thôi.

Tôi đứng lên giúp bà cầm cái muỗng :

— Bây giờ Sơ để tôi làm y tá cho.

Sơ Catherine vừa lau những ngón tay bằng miếng bông gòn thấm nước vừa chum chim miệng cười trong câu nói :

— Nay ông y tá này, trong trường hợp một bệnh nhân ông chăm sóc nằm khóc thì ông biết phải làm sao để dỗ họ nín không ?

À, tiếng reo khẽ vang trong đầu tôi. Đồng thời tôi phải vận dụng ngay một câu trả lời thích ứng.

— Thưa Sơ, điều đó thật hơi khó. Nhưng nếu mà hấn ta cũng muốn khóc nữa thì chắc chắn không phải là hấn sẽ bỏ đi nơi khác.

Bị phản ứng khó nê, người nữ tu dễ thương bối rối thấy rõ. Tôi phải nói to với Chi, khi đã đóng đầy một muỗng thuốc :

— Anh đóng vào ly cho Chi nhé.

Chi nhăn mặt không chịu :

— Em thích uống bằng muỗng cơ.

Tôi quay sang nói với người nữ tu áo xanh, giờ đang ngồi ngay gần lại với những ngón tay bạch lập xếp trong lòng :

— Một bệnh nhân hay khóc có lẽ phải chăm sóc như thế này phải không ạ.

Bà cười nhỏ với tôi, lúc tôi đưa muỗng sirop vào miệng Anh Chi. Hai lần như thế, người nữ tu giúp tôi nâng đầu Chi lên hơi cao một chút để uống những muỗng thuốc.

— Tôi chưa thấy ai uống thuốc như thế này.

Tiếng cười của người nữ tu trẻ vỡ khê từng tiếng nhỏ nhỏ, nở dần những hạt răng muốt dễ thương. Và trên má bà những chỉ máu đỏ ửng lên cùng với đôi mắt to long lanh sau lớp thủy tinh, bà nhìn làm tôi đến luống cuống. Tiếng cười như những nốt đàn chạy đuổi bắt nhau trên phím bất chợt ngừng lại, khi tôi định nói với bà một câu.

Lúc ấy, tiếng chuông nhỏ vang lên từ phía sân, đồ dờn một hồi. Câu nói của tôi đã bị lẫn vào với tiếng động nên người nữ tu không thể nghe được. Bà vượt vội nếp áo đứng dậy.

— Đã đến giờ nguyện kinh trưa.

Tôi biết là mình cũng phải đứng dậy theo bà ra ngoài. Năm ngón tay Chi, tôi nói :

— Bây giờ anh về nha.

Chi nằm im ngó tôi. Tôi sợ em khóc nên phải đánh thức bàn tay em bằng cái siết mạnh :

— Chi nói gì với anh đi.

Đôi mắt Chi tối lại, môi em run run :

— Anh nhớ tới đón Chi.

Tôi gật đầu cười tươi với Chi rồi cúi môi xuống trên những ngón tay của em :

— Ngủ ngon nha, và mau khỏi đau.

Đặt tay em ngay ngắn trước ngực, tôi bước theo sơ Catherine. Bà còn quay lại nói khê :

— Ngủ ngon suốt một tuần lễ để chủ nhật anh Huy tới đón về chơi nha.

Ra tới cửa tôi quay lại còn thấy Chi nhìn theo. Hình như em khóc. Lòng tôi rã ra từng phiến xót xa. Ngay lập tức tôi muốn mình biến thành vôi thành vữa, thành tường thành trần nhà, thành gạch đá bụi cát để ở lại với Chi. Chân bước theo những bước sằng-đan của người nữ tu thoăn thoắt dọc dãy hành lang nhưng hồn phách tôi thì vẫn còn đậu lại ở cửa phòng nơi Chi đang nằm đang dõi theo và đang khóc.

Hơi nghiêng đầu chào tôi, người nữ tu băng vội qua con đường nhỏ trước cửa phòng khách nội trú để sang khu nhà nguyện. Rồi tiếng nguyện kinh cất lên bằng một giọng cao đều đều trong buổi trưa vắng lặng, nghe nao nao buồn. *Anh về và tha hồ nhớ em, suốt một tuần.* Bước xuống những bậc cửa, tôi bỗng cảm thấy buồn chết ngất được với ý nghĩ, *anh về để rồi xa em, suốt một đời.* Tôi không muốn đời nơi Chi ở một chút nào hết.

Về đến nhà, xoắn dài người ra giường là tôi, thở mỗi một. Nhưng hình như thật sự không phải là tôi, mình đã để quên mình ở lại nội trú. Và rất nhiều thứ. Cả những câu dặn dò gửi gắm Chi lại cho người nữ tu mắt to dễ thương kia, tôi cũng quên mất.

Sáng thứ tư, thay vì phải nhai nốt chương cuối cùng của cuốn kinh tế dây cộm thì tôi lại bỏ dở. Tôi biết mình phải bỏ dở vì sốt ruột quá. Sang nhà Trường mượn chiếc xe đạp của Chúc, tôi phóng tới nội trú trường Chi với lĩnh kinh những thứ mà tôi đã mua cho Chi hôm nào. Chiếc ly, chiếc muỗng và cái khay để Chi pha sữa. Mỗi thứ đều được bọc lại bằng một lớp giấy trắng và được xếp vào cái túi xách cũng màu trắng. Qua phố tôi còn ghé lại một tiệm tạp hóa hỏi mua một hộp sữa bột, người bán hàng chỉ tôi hỏi nơi tiệm bán thuốc tây gần đó. Tôi xếp hộp sữa vào cái túi xách chung với những thứ mà tôi nghĩ là một món quà tặng. Món quà tặng của một người con trai gửi người con gái, lạ nhất đời.

Đứng ở phía sau nhà nguyện, khuất bên những cụm mầu đơn trắng, tôi đợi giờ nguyện kinh trưa tan. Khoảng mười một giờ rưỡi, những người nữ tu áo xanh nối đuôi nhau lặng lẽ rời nhà nguyện. Một số sang phía nội trú, một số leo những bậc đá lên dãy nhà hai tầng, hẳn là tu viện, ngay sát đó. Tôi để ý thấy phải cẩn thận để dấu mặt, cả hai cùng lặng lẽ đi bên nhau vội vã trở về khu nội trú. Không thấy sơ Catherine, người mà tôi đợi muốn gặp. Dăm phút sau, chừng như tất cả các bóng áo xanh đã khuất hết, tôi mạnh dạn bước vào nhà nguyện.

khí thấy cửa bên hông còn hé mở và tin chắc rằng người nữ tu lại mất to để thương còn trong đó.

Bà còn lại một mình trong đó, đúng như tôi đã nghĩ. Người nữ tu đạo đức hốt hoảng khi thấy tôi đứng ở cửa. Bà kêu lên :

— Ông Huy, ông đi đâu vậy ?

Cùng với câu hỏi ngỡ ngàng, bà vội vã đi ra. Đứng lại cách tôi ngoài hai bước dài, bà lúng túng thấy rõ :

— Ông... ông...

Tôi đỡ lời bà :

— Tôi muốn vào thăm em Chi.

Người nữ tu bẻ bảo tay :

— Không được đâu. Ông phải đợi chủ nhật chứ.

— Tôi muốn nhờ Sơ giúp. Sao tôi cảm thấy sốt ruột quá.

— Không được đâu.

Người nữ tu từ chối, dần từng tiếng. Luật lệ ở đây nghiêm lắm, như chủ nhật vừa rồi, đã là phiền lắm. Bà cúi đầu gối bái lạy ở cửa nhà nguyện trước khi bước ra hẳn ngoài với tôi. Tôi hỏi :

— Thừa Sơ, không biết em ấy có đỡ chút nào không ạ ?

— Bớt lắm rồi, người nữ tu khẽ cười với tôi, em ấy đã được đưa trở về phòng hôm qua.

Tôi đưa cái túi xách màu trắng cho bà :

— Sơ cho tôi gửi cái này cho em Chi. Đáng lẽ tôi phải được vào thăm em ấy.

— Đáng lẽ phải được cơ à ?

Người nữ tu trẻ nhìn tôi, môi hơi mím lại. Tôi thấy đôi mắt bà thật sáng sau lớp thủy tinh, ở đuôi cầu nói.

— Vâng, tôi không ưa cái công nội trú chút nào hết.

Trả lời thế, tôi nhận ra giọng mình có ngấm một chút gì hậm hực, bất mãn. Một điều mới lạ chưa bao giờ đã xảy đến với tôi. Từ nhỏ, tôi chưa hề biết oán hận, biết bất mãn trầm trọng một điều gì. Ngay lúc này đây, cũng chỉ là hạt mầm.

Người nữ tu đỡ lấy chiếc xách từ tay tôi hơi bị hẫng xuống vì không lường được sức nặng. Có lẽ bởi nghĩ nó nhẹ hơn. Bà hỏi :

— Gửi gì cho em Chi đây hở, ông Huy ?

— Một thứ ăn được và một thứ để đựng thứ ăn được đó.

Bà đưa cái túi xách lên cao :

— Tôi có thể biết cái gì ở trong được không ?

— Nếu Sơ mở cái túi ra.

— Nhưng tôi không cần mở.

Người nữ tu có dáng điệu của một thiếu nữ nhí nhảnh, vui tươi. Tôi nghĩ, nếu người ta quên chiếc khăn trùm trên đầu và những nếp áo xanh của bà, có lẽ sẽ có... lắm chuyện hơn. Đời sống tu trì hình như là một lớp men phủ bọc lấy tâm tính con người, làm khô cứng lại, mất đi những nét tự nhiên rất đẹp của nó. Lớp men đó chỉ cho ta thấy hình ảnh những con người nghiêm trang như tượng, khép nép trong câu nói, khép nép trong cử chỉ. Và, như là một hình ảnh buồn thảm. Đời sống không là sự bi thảm và đời sống tu trì lại càng không phải là sự bi thảm, vì đó là một đời sống được chọn lấy tự mình. Chiếc khăn trên đầu người nữ tu trẻ trước mặt tôi bỗng trở thành mái tóc dài của người con gái, tôi tưởng thế. Với cử chỉ và giọng nói của bà, rất hồn nhiên, tươi trẻ. Đó là người nữ tu đầu tiên mà tôi biết tới với quý trọng và kính trọng.

Bà ngoắc thẳng vào mắt tôi :

— Ông Huy này, và tôi còn biết nhiều hơn thế nữa kia.

Tôi hơi chột dạ :

— Biết gì cơ ạ ?

Bà cười, nếu là một thiếu nữ có đôi má lốm lốm sâu dễ thương như thế, hẳn đã có khối kẻ đòi... vay nợ cười ấy, tôi nghĩ vậy từ lần trước. Nhưng bây giờ thì bà đang làm tôi bối rối :

— Chẳng hạn như biết ông tên Huy và biết người mà ông đòi vào thăm tên Chi.

Như có cơn gió thổi thốc tới, tôi bỗng thấy mình chao đi, mất bình tĩnh. Sự liên hệ giữa tôi và Chi đã có người biết rõ ? Một điều mà tôi hằng lo sợ sắp xảy tới rồi chẳng ?

Tôi đánh bạo dò dẫm Sơ Catherine :

— Thừa Sơ, có chuyện gì quan trọng lắm không ạ ?

Không, không. Người nữ tu cười khẽ, đùa ông một chút vậy mà. Được rồi, để tôi mang những thứ này vào cho em Chi. Nhìn chừng tôi một giây, bà nói, thường như trường hợp này là phải trình lại cho Sơ Giám thị biết. Nhưng thôi, chả có gì phải phải phiền phức. Rồi bà gật đầu chào tôi quàng quả bước đi. Hôm nay tôi phải trực giờ cơm, không chừng trễ rồi.

Thừa Sơ, tôi định dặn với theo một câu nhưng thấy bà vội vã nên lại thôi. Sơ nói với em Chi là chiều nay nếu khỏe rồi thì ra đứng ở cửa sổ phòng đợi tôi ngang qua. Tôi không nói được câu đó và tôi tiếc là tại sao mình không có một miếng giấy và một hàng chữ cho Chi. Tiếc quá.

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

- **NGUYỄN VĂN THÔNG** (Đà Nẵng): Thơ của em Tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Rán học đi. Thi đậu rồi hãy làm văn nghệ.
- **NGUYỄN THỊ TIỂU MY** (Ninh Hòa): Tòa soạn đã « biệt phái » người tới 286 Công Lý lấy thư của cháu rồi. Yên tâm đi nhé. Thư gửi về Tòa soạn mọi người chia phiên nhau đọc và trả lời. Nhưng nói là « Tòa soạn » cho nó tiện vậy mà.
- **NGUYỄN THANH HẢI** (Tây Ninh): Tuổi Ngọc không còn bán báo đóng bộ nữa. Vì công đóng bây giờ quá đắt. Ông theo dõi mỗi tuần vậy.
- **TRẦN THỊ ĐỒNG** (Lái Thiêu): Chuyện của cháu buồn thật. Nhưng nhiều người bất hạnh hơn cháu nữa. Cứ nghĩ như thế an ủi mình. Cháu nhé. Buồn viết thư cho chú. Chúc cháu vui trong mùa hạ này.

- **DƯƠNG THƯỜNG** (Đà Nẵng): Tuổi Ngọc không phải là nhật báo đâu em nhé. Làm rồi đấy. Tuổi Ngọc là tuần báo... tuần báo của yêu thương cơ mà. Bài em Tòa soạn đã nhận được và đang đọc.
- **ĐĐAVMILK** (Long Khánh): Tên cháu là gì để cho dễ gọi chứ viết tắt làm bạn ngọc thắc mắc lắm nhé. Mục này dành cho bất cứ người nào trong Tòa soạn, ai rảnh thì « gồng mình » mà trả lời cho bạn ngọc. Đã hết thắc mắc chưa?
- **MÂY MÙA THU** (Phong Phú): Nếu TN được gọi là « người bạn mộng mơ » của cháu thì nó đã thành công một phần nào. Rất cảm ơn lời chúc lành của cháu. Đời sống quá buồn thật. Như cháu nói.
- **PHAN TẮT LOAN** (Phước Tuy): Bài của em Tòa soạn sẽ đọc. Dĩ nhiên lúc nào cũng cảm thông với em rồi. Trả lời trên báo vậy nhé, chứ biên thư riêng thì không rảnh đâu.
- **NGUYỄN THỊ HIỀN** (Thủ Đức): Tuổi Ngọc cố gắng hết sức mình để không phải nữa đường dứt gánh nhưng phải... đời khổ báo từ số này. Thà đời khổ báo chứ không chịu chết. Đó là lời thề... trên đá của TN đấy cháu ạ.
- **HUYỀN KIM THINH** (Bàn Cờ): Tòa soạn sẽ xem lại bài đó của cháu. Chắc là không thất lạc đâu.

- **JALAU** (Phan Rang): Đã nhận đủ các bài và thư của bạn. Rảnh, nhớ viết và gửi thêm.
- **MÂY HOA** (Xóm Mới): Mục đó đã đẹp tiệm lâu rồi thề theo ý kiến của đa số bạn ngọc. Vả, cái gì lâu cũng nhàm. Những sách đó đã phát hành cả rồi mà. Có dịp ghé Saigon chơi. Cũng không rõ người cháu hỏi.
- **TRẦN THỊ NGU NGO** (Cộng Hòa): Đừng thêm thắc mắc về cụ ấy làm chi. Cứ coi « cụ » ấy là hình sương bóng khói đi. Đã chuyển lời thăm hỏi đến MM. Những bài ấy còn đọc. Chờ nhé.

- **HÀN THUYỀN** (Sài Gòn): NT đúng là một lực sĩ chạy tiếp sức. Nên rất cần sự tiếp sức của các bạn ngọc. Cháu nhận xét đúng lắm, đó là cái khó cho phần nội dung của tờ báo. Sẽ sửa cái tựa giùm cho cháu nếu bài đó được chọn đăng.
- **AN VI** (Tổng Phước Hiệp): Mỗi một nhà văn có một nhân vật để viết, cũng như họa sĩ có một gương mặt con gái để vẽ. Cháu đừng lấy làm lạ. Nếu có dịp nào đi Vĩnh Long sẽ ghé trường cháu phỏng vấn. TN muốn đi Apollo nữa chứ đừng nói xe lửa.

tiếng ời ngọt ngào ● duyên anh (tiếp theo trang 7)

— Aah Dzũng, em đây, tụi em đây này...

Năm vị hoàng tử cùng quay lại. Thảo xa lộ, Chơn Chơn đạo nhơn, Thủy, Lan, Liên, Duyên, Nga đang vẫy tay. Năm vị hoàng tử chớp mắt. Một cái chớp mắt, năm vị hoàng tử nhìn rõ chân dung mùa hè. Mùa hè rực rỡ. Mùa hè tuyệt vời. Mùa hè ở Long Xuyên. Mùa hè ở sân cỏ này. Mùa hè ở nụ cười hóm hỉnh của Thảo xa lộ. Mùa hè ở đôi mắt ngây thơ của Chơn Chơn đạo nhơn. Mùa hè ở bàn tay vẫy của Thủy, Lan, Duyên, Nga, Liên. Mùa hè vừa gọn một vòng tay ôm niên thiếu. Hình như, Dzũng Đakao đang tay ôm mùa hè. Hình như, Hưng mập đang tay ôm mùa hè. Cả Chương còm, Bồn lừ, Danh ná nữa. Thác vui đương đổ xuống suối đời. Một lời nói riêng chắc không ai nghe rõ. Nhưng năm vị hoàng tử đều thiết tha gọi nhỏ:

— Hạ ơi!

Và có tiếng vọng vỗ về, mơn trớn:

— Ơi...

Tiếng ời ngọt ngào. Tiếng ời của mùa hè quê hương. Tiếng ời của một đời thương nhớ.

DUYÊN ANH

(trích một chương trong truyện dài HẠ OI, đã phát hành)

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Mỹ Khê, Lữ Đức Nghiễm, Vũ Thị Hà Nội, Nguyễn Thụy Biên Xanh, Hà Huyền Hoa, Hoa Tần Linh, Huỳnh Chiêu Vọng, Trọng Sơn, Trần Thị Xuân Đào, Nguyễn Thúy Ái, Nguyễn Tế Khuiên, An Vi, Mầu Mực Xanh, Kim Phương, Hoàng Nguyên Vĩnh, Võ Nhất Long, Yên Dy, Từ Thị Nguyên Dy, Trái Thơm, Lê Tường Xưa, Anh Huy, Thu Nguyễn, Trần Thụy Chiêm, Phấn Mầu, Nguyễn Lê Chiêu Xưa, Nguyễn Lương Giác, Rừng Rú Đam Mê, Vương Ngọc Tuấn, Tóc Tiên, Vũ Linh Thiêng, Vũ Thị Hải Dương, Đa Sầu, Jalau, L.T. Phê Hát, Thy Đông, An, Đỗ Văn Ngọc, Hồng Oanh, Nguyễn Nguyễn, Nguyễn Lê Chiêu Xưa, Do An, Đỗ Ký, NT. AL., Boozoo, Đinh Huyền, Phù Trầm Đà Lạt, Việt Nguyễn, Cung Trầm, Thụy Châu, Mầu Mực Xanh, Hoài Bảo Linh Thư, Thông Vàng, Yên Lữ, Đoàn Thanh Hoa, Nguyễn Hát Giang, Trần Ngọc Thụy, Kén, Băng Chân Sơn Thảo, Mai Di, Hồng Oanh, Nguyễn Công Minh (BH), Triều Du, Mèo Ốm, Nguyễn Hàn Đông Thảo, Huỳnh Anh, Nguyễn Chánh, Hoàng Du Thụy, Ái Bắc, NT. Ái Linh, Đông T.V., Nguyễn Văn Núi, T., Đỗ Văn Ngọc, Trầm Thy Quỳnh Nghi, Ngan, Lãng Thanh, Nguyễn Đình Hiếu.

THƠ

Nguyễn Văn Hành Quân, Phạm Tiêu Sương, Tam Xuân Thịnh, Lê Công Tư, Ngọc Thùy Khanh, Đặng Cẩn, Nguyễn Suối Tiên, Vũ Hồng Thắng, Tâm Tuyết, Miên Viễn, Tôn Nữ Thu Dung, Trương Đình Tuấn, Pleime, Trần Anh, Anh Việt Thi, Hoàng Thị, Trần Hòa, K.M., Hà Huyền Hoa, Hoàng Du Thụy, Trầm Thụy Du, Mây Trắng Nguyễn Thị, Hải Dương, Ngy Xuân Sơn, T.A., Nguyễn Ngọc Nghĩa, Trương Hoàng Minh Hạ, Nguyễn Đình Hiệp, M.Q.M., Triều Nguyên, Trần Thụy Chiêm, Bích Liên, Luyến, Đỗ Văn, Phạm Văn Tuấn, L.N., Nguyễn Thị Liên, Hạ Ca, Mầu Mực Xanh, Trầm Phý, Văn Dạ Thảo, Đinh Vô Danh, T.Th. Hoài Mộng Linh, Ngy Sơn, Huỳnh Hữu Thư, Mai Ngân Sao, B.N. Võ Bách Chiến, L.T.Th., Miu Min Thanh, Vân Bá, Đơn Phương, Lê Công Tư, Mai Thu Nga, Kha Khanh Tâm, Đắc Trung, Ngọc Băng Băng Đông, Phạm Kinh Hương, Nguyễn Hữu Huế, Phạm Miên Trường, Vân Bá, Tóc Tiên, Kế Kiều, Nguyễn Hồng Giang, Ngọc Thùy Khanh, Linh Thanh, Phạm Phú Phúc, Tạ Văn Sỹ, Nguyệt Cầm, Huỳnh Hoa, Trầm Thụy Phù Du, Nguyễn Đình Hiếu, Ngọc Phương, Lê Lạc Phố, Ngừ, Trần Thụy Chiêm, Nguyễn Thái Huy, Trần T. Lộc, Thiên Thanh Thiên, Đỗ Thành Phùng, Hoài Tử Phong Trần, Tô Đức Mặc Huy, Đỗ Nghi, Việt Tường, Việt Linh.

ĐỒNG NAI 270 ĐỀ THÁM SAIGON II

VỪA PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

CỬA TRƯỜNG, PHÍA BÊN NGOÀI

truyện dài của MAI THẢO

- Phía bên ngoài cửa trường là một thế giới kỳ ảo hay chỉ là cạm bẫy của học trò?
- Phía bên ngoài cửa trường cô học trò tìm đến tại sao lại tìm về?

SỐNG MỚI 30B PHẠM NGŨ LÃO SÀI GÒN II

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

HẠ OI

TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA DUYÊN ANH CHƯA HỀ ĐĂNG TRÊN BÁO NÀO

TẶNG PHẨM MÙA HÈ 73 CỦA MỌI NGƯỜI TỪ 9 ĐẾN 99 TUỔI

- Bạn sẽ gọi mùa hè 1973 bằng hai tiếng tuyệt diệu này như bạn gọi em oi, anh oi, quê hương oi... Bởi vì Hạ oi, là thương yêu oi dân trải trên 300 trang sách của những tháng năm đẹp nhất một đời người.
- Lên núi mang theo HẠ OI. Xuống biển mang theo HẠ OI. Ra Trung mang theo HẠ OI. Vô Nam mang theo HẠ OI. Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào trong mùa hè 73 phải có trong tay HẠ OI.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

*Sữa xứ non cao
dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người già tuổi.*